

عنوان: نحوه ی دسترسی به یک سرور محلی TFS, از طریق اینترنت

نویسنده: میثم هوشمند

تاریخ: ۲۰:۵۵ ۱۳۹۲/۰۵/۰۵

آدرس: www.dotnettips.info

برچسب‌ها: TFS, Source control, Network

در محل کار برای مدیریت سورس پروژه‌هایی که در حال کار بر روی آن‌ها هستیم از TFS استفاده می‌کنیم. به دلیل اینکه عمده‌ی زمان کار ما بر روی پروژه‌ها محدود به وقتی هست که در شرکت حضور داریم، خیلی کم پیش آمده که نیاز به دسترسی به سرور خارج از شبکه‌ی داخلی به وجود بیاید.

اما در چند روز گذشته این نیاز به وجود آمده. خب اولین چیزی که به ذهن می‌رسد این هست که نیاز به یک Static IP و تعریف یک رکورد NAT در بخش تنظیمات مودم اینترنتی شبکه‌ی داخلی شرکت هست.

تا اینجا درست. اما Static IP بر روی سرویس ADLS شرکت تعریف نشده است و در هر بار اتصال به اینترنت IP جدید اما Valid به مودم تخصیص داده می‌شود. در یک شبکه‌ی Local می‌توانیم از طریق نام یک کامپیوتر به آن متصل بشویم. اما زمانی که خارج از آن شبکه قرار داشته باشیم انجام این کار مقدور نیست.

زمانی که در Visual Studio از منوی Team>Connect نام کامپیوتر مقصد - که همان سرور سورس کنترل باشد - را وارد می‌کنیم و از طریق کانکشنی که تعریف می‌کنیم به سورس کنترل متصل می‌شویم، این کانکشن بر اساس آدرس سرور Unique خواهد بود.

چنانچه خارج از شبکه‌ی Local بخواهیم از طریق Valid IP به همان سرور متصل بشویم، به دلیل اینکه Connection String جدید که بر اساس Valid IP می‌باشد با Connection String قبلی که بر اساس نام سرور می‌باشد متفاوت است، به همین دلیل ویژوال استودیو دو تعریف مجزا از این دو کانکشن خواهد داشت. بنابراین نمی‌توانیم پروژه‌ی مورد نظر خودمان را با کانکشن جدید، طبق روال گذشته مدیریت نماییم و عملیات Check-In و Check-Out ... را انجام دهیم.

برای رفع این مشکل می‌توانیم از طریق نگاشت نام سرور محلی به Valid IP اقدام نماییم. برای این کار، از مسیر C:\Windows\System32\drivers\etc\hosts فایل Hosts را به وسیله‌ی یک ویرایشگر متنی باز می‌کنیم و در انتهای خطوط موجود در فایل عبارت ذیل را وارد می‌نماییم.

VlidIP {TAB} Local_Server_Name

یعنی ابتدا آدرس آی پی سپس یک بار کلید Tab را فشار می‌دهیم و سپس نام کامپیوتر سرور محلی را درج می‌کنیم. بعد از این کار، در هر کجایی که نام سرور محلی را وارد نماییم، توسط Rule تعریف شده در فایل مذکور، نام سرور به آی پی مورد نظر نگاشت می‌شود.

_ لازم به ذکر نیست که باید بر روی مودم اینترنتی شبکه‌ی داخلی مورد نظر باید توسط تعریف NAT درخواست هایی که روی پورت خاصی از مودم وارد می‌شوند را به همان شماره‌ی پورت بر روی رایانه‌ی سرور محلی منتقل کرد.

[ماخذ](#)

نظرات خوانندگان

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۲۲:۴۵ ۱۳۹۲/۰۵/۰۵

یکی از ملزومات دورکاری راه اندازی VPN هست. بعد با اتصال به اون از راه دور مثل این خواهد بود که شخص به شبکه داخلی متصل شده با همان تنظیمات و سطح دسترسی. VPN هم برای داخل کشور به داخل کشور مشکلی نداره (نه محدودیت سرعت و نه محدودیت دسترسی). تعدادی از شرکت های داخلی به همین نحو با کارمندان دورکار خودشون کار می کنند.

نویسنده: میثم هوشمند
تاریخ: ۲۳:۳۵ ۱۳۹۲/۰۵/۰۵

دقیقا به نکته ی خوبی اشاره کردید. اما گاهی اوقات آدم یادش می رود!
در حالتی که راه اندازی VPN سرور مقدور نباشد - به هر دلیلی - فکر میکنم که این راه هم خوب باشه.
اما قطعاً VPN راه بهتری است.
متشکرم

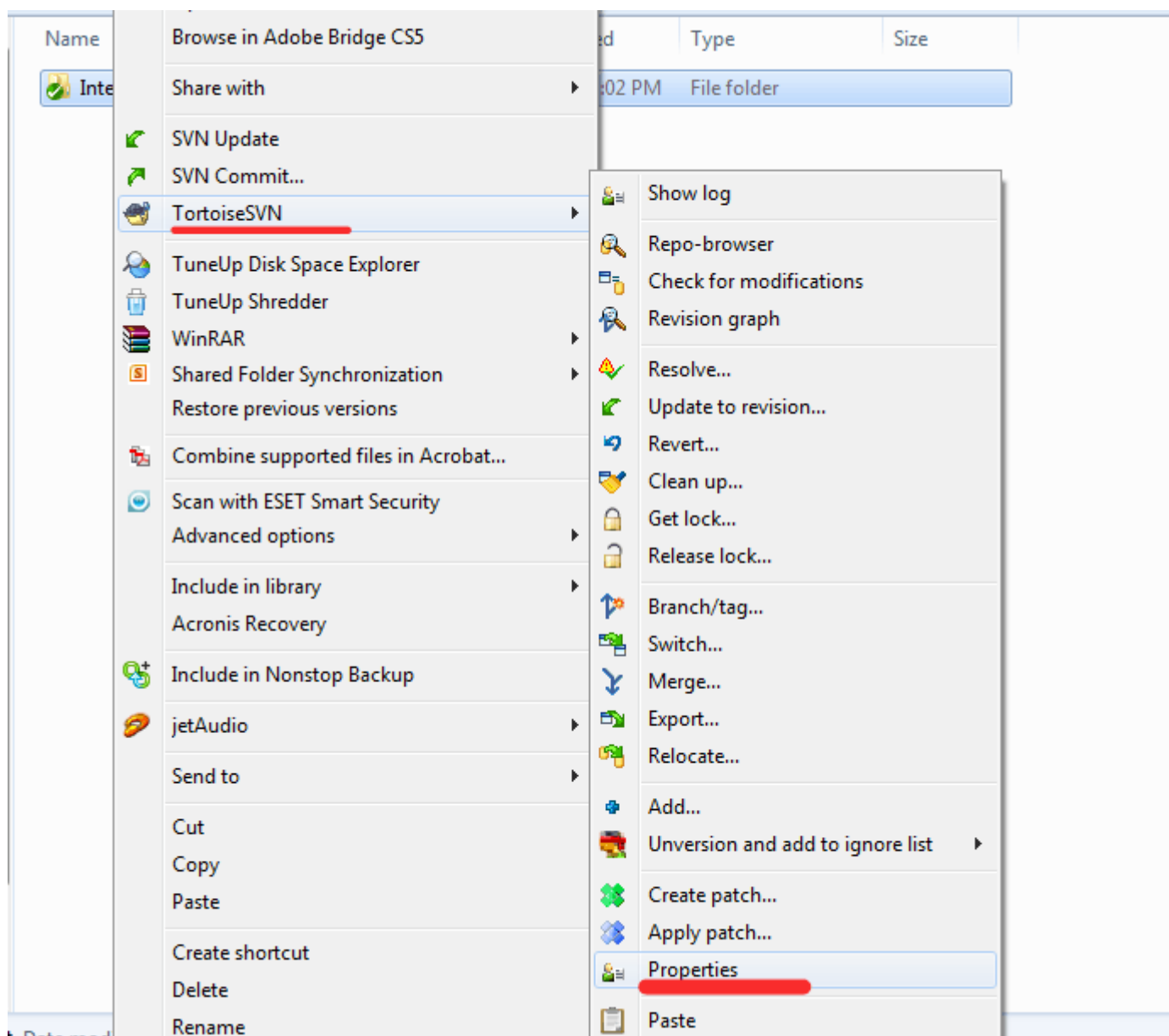
پیش نیاز اگر در مورد TortoiseSVN و سورس کنترل اطلاعات پایه ندارید، کتاب [مدیریت فایل‌های یک پروژه نرم افزاری با استفاده از Subversion](#) آقای نصیری را مطالعه کنید و همچنین سیستم پیگیری خطای [YouTrack](#) را نگاهی بیاندازید (البته اگر اطلاعی ندارید).

مقدمه

هنگام کار روی یک پروژه، باگ‌ها، وظیفه‌ها و موضوعاتی به شما واگذار می‌شود که باید آنها را انجام دهید. هنگام commit کردن تغییرات، برای مشخص شدن اینکه تغییرات مربوط به کدام Bug-Id بوده است باید سیستم Bug/Issue Tracker رو با سورس کنترل یکپارچه کنیم.

یکپارچه سازی TortoiseSVN و YouTrack

1- روی یک نسخه کاری پروژه راست کلیک، از منوی TortoiseSVN گزینه Properties را انتخاب کنید.

2- از پنجر باز شده دکمه New، گزینه Other را انتخاب کنید. در پنجره باز شده از منوی کشویی مربوط به Property Name، مقادیر

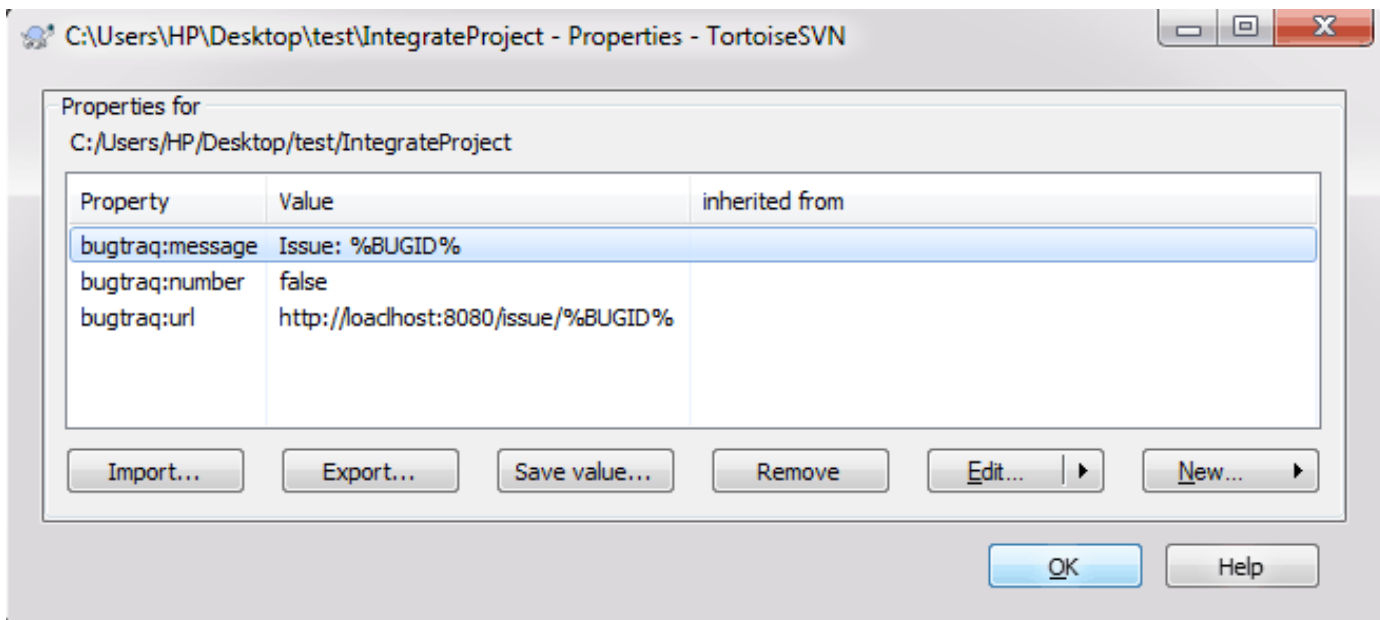
خصلت‌های زیر را تنظیم کنید: **bugtraq:url1** : آدرس YouTrack Sever که به این صورت وارد می‌شود: %

<http://localhost:8080/issue/%BUGID>

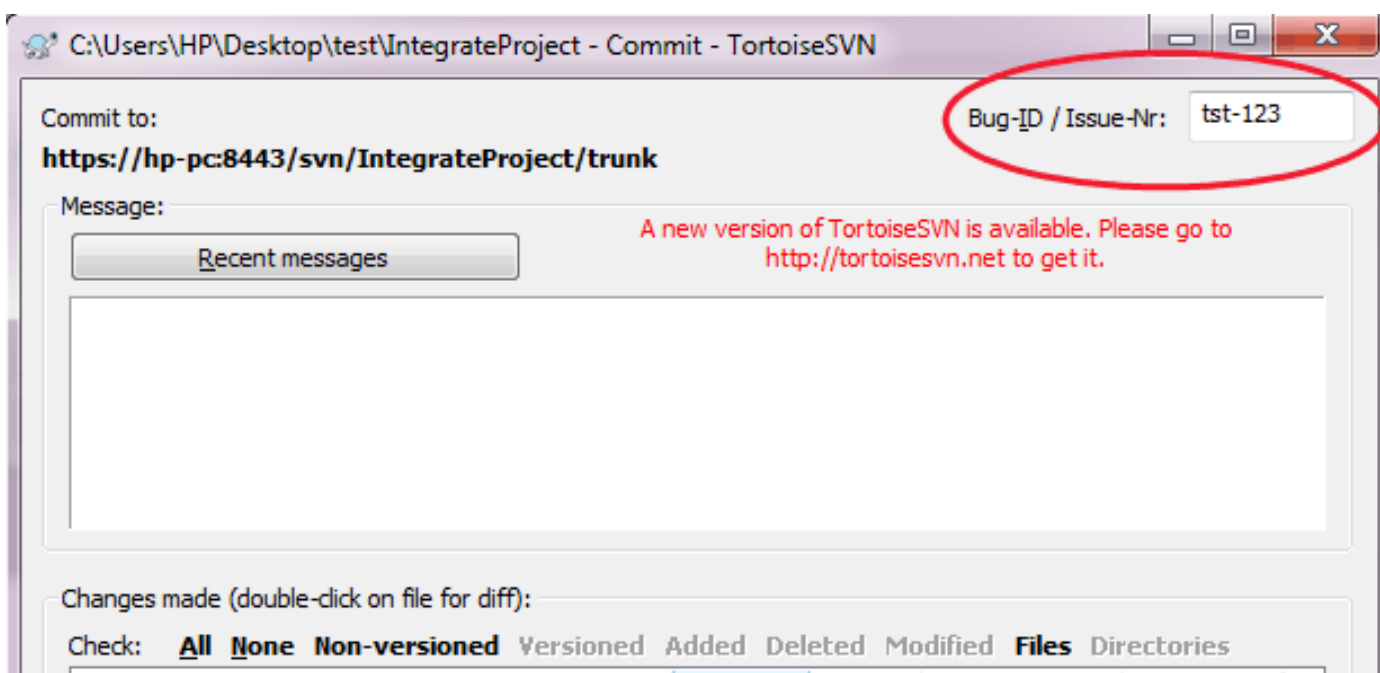
bugtraq:message : درو اقع الگویی پیامی هست که برای نگهداری Bug-Id استفاده می‌شود و باید شامل کلمه %BUGID% باشد.

مثلا: %BUGID% Issue:

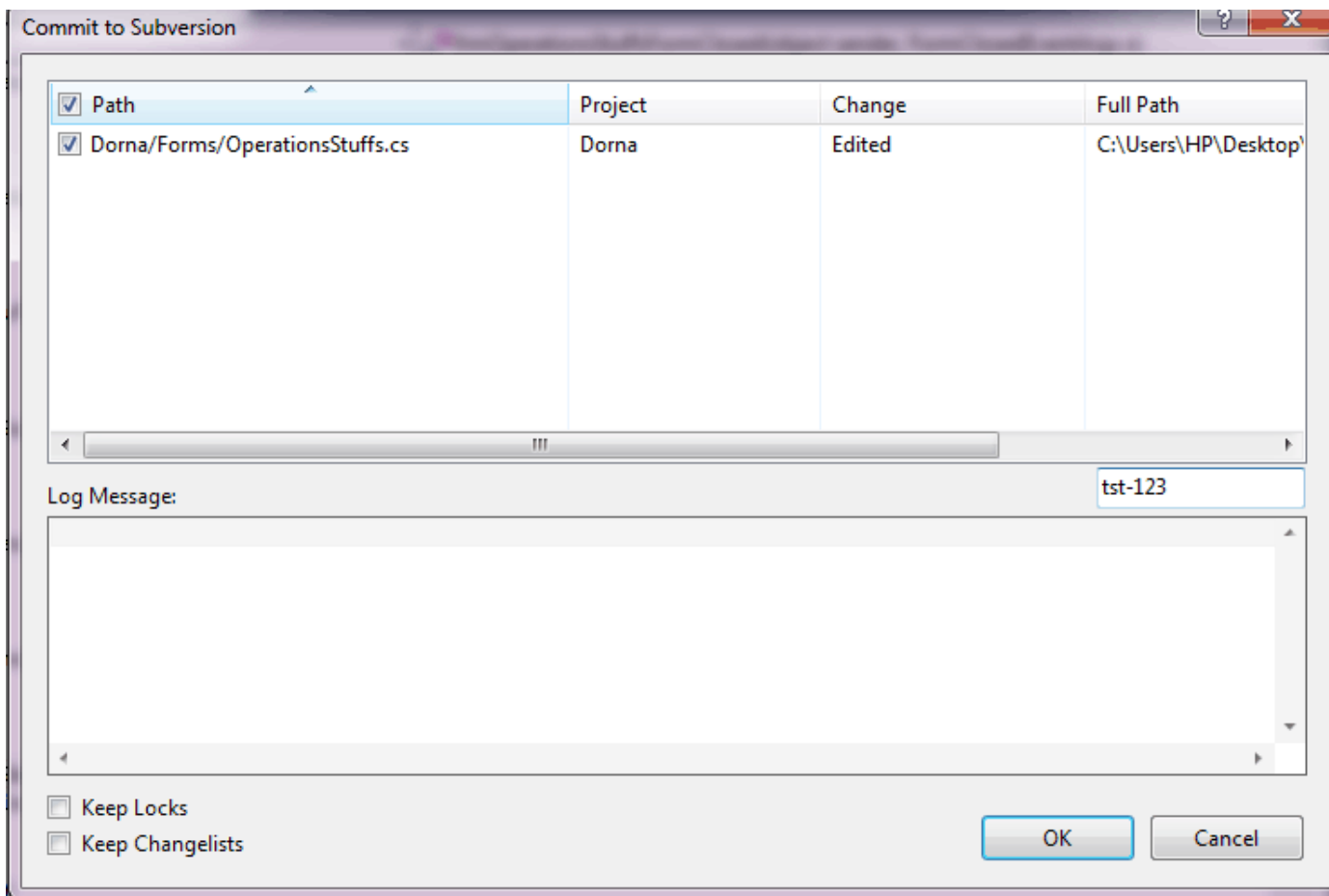
bugtraq:number : مقدار این خصلت را false وارد کنید؛ چون Bug-Id های YouTrack می‌توانند شامل عدد و حروف باشند.

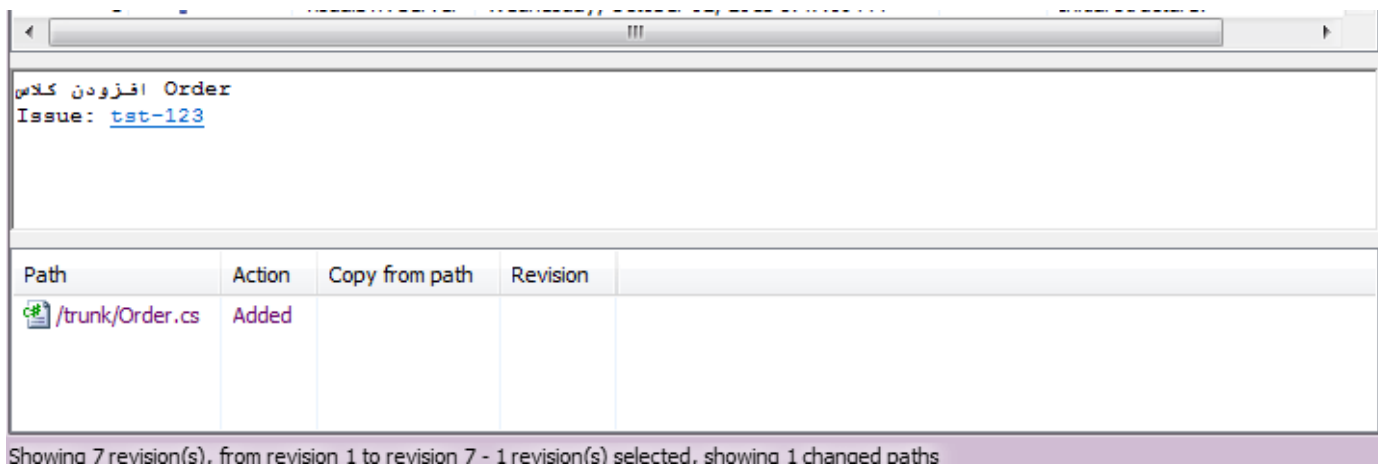
بعد از اینکه این سه خصلت را مقاردهی کردید، تغییرات را Commit کنید. همانطور که می‌بینید یک Textbox (بالا، سمت راست) اضافه شده که محل وارد کردن Bug-Id مربوط به تغییرات است. از این پس، می‌توانید Bug-Id یا Issue-Id های مربوط به هر تغییرات را در آن Textbox وارد کنید.

همچنین تغییرات در پلاگین AnkhSVN در ویژال استودیو نیز اعمال می‌شود:

اکنون، در متن commit ها شماره Bud-Id نیز ذکر شده است.

نکته 1: اگر YouTrack روی یک سرور نصب هست، بجای localhost نام کامپیوتر سرور یا آی پی آن را وارد کنید. پورت 8080

نیز بصورت پیش فرض است و اگر هنگام نصب آن را تغییر داده اید، اینجا نیز آنرا تغییر دهید.

نکته 2: خصلت bugtraq:message یک الگوی پیام از شما می‌گیرد؛ یعنی الگو را تحت هر شکلی می‌توان وارد کرد. بعنوان مثال الگو را به این شکل وارد کنید: "برای مشاهده جزئیات بیشتر به Bug-Id شماره %BUGID% مراجعه کنید." **نکته 3:** اگر خصلت bugtraq:number مقدارش true باشد، برای وارد کردن Bug-Id فقط از عدد می‌توانید استفاده کنید. بصورت پیش فرض مقدار این خصلت true است. **نکته 4:** می‌توانید این تنظیمات را در یک فایل Export کنید و در بقیه پروژه ها، با یک مرحله و بسادگی آنرا Import کنید.

خصلت‌های دیگری نیز می‌توان بر روی مخزن کد اعمال کرد که از حوزه این مقاله خارج است. همچنین تنظیمات اختیاری جانبی دیگری نیز برای یکپارچه سازی وجود دارند. برای دیدن این تنظیمات روی نسخه کاری راست کلیک، از منوی TortoiseSVN گزینه Properties را انتخاب کنید و از پنجره باز شده روی دکمه New و گزینه Bugtraq (Issue tracker integration) را انتخاب کنید.

Issue tracker
Specify the URL to access the issue tracker. Use %BUGID% as a placeholder for the real issue number.

URL:

☐ Remind me to enter a bug-ID

Message
Specify how the commit message should be built from the entered bug-ID. Use the placeholder %BUGID% for the real bug-ID. If you leave these settings empty, TortoiseSVN will use the regular expressions instead.

Message pattern:

Message label:

Bug-ID is: ☒ Arbitrary text ☐ Numeric

Insert message at: ☐ Top ☒ Bottom

Regular Expression
Enter the regular expression patterns for filtering out the bug-ID from a commit message.

Message part expression:

Bug-ID expression:

IBugTraqProvider

Provider uuid win32: uuid x64:

Provider parameters:

☐ Apply property recursively

OK Cancel Help

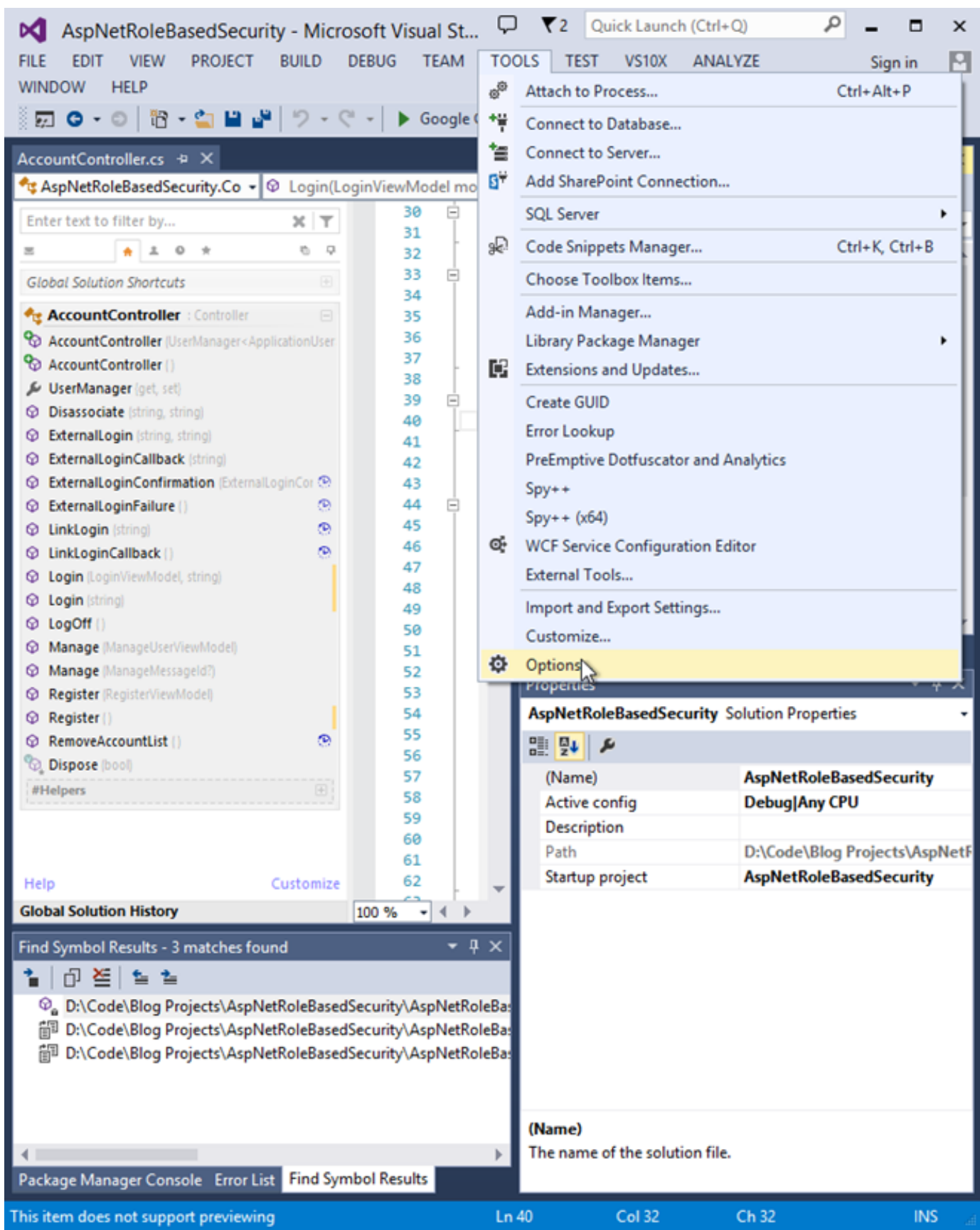
برای اطلاعات بیشتر در مورد این تنظیمات، داکيومنت [یکپارچه سازی با سیستم‌های Bug tracking / Issue Tracking](#) را مطالعه کنید.

ابزار NuGet بسیار کار آمد و مفید است. یکی از مشکلات رایج هنگامی پیش می آید که پروژه را به همراه بسته های نصب شده به سورس کنترل push می کنید. با این کار حجم زیادی از فایل ها را به مخزن سورس کنترل آپلود می کنید و هنگام clone کردن پروژه توسط هر شخصی، این اطلاعات باید دریافت شوند. بدتر از این هنگامی است که برخی از بسته ها از سورس حذف می شوند و باید به اعضای تیم پروژه اطلاع دهید که چه بسته هایی باید دریافت و نصب شوند.

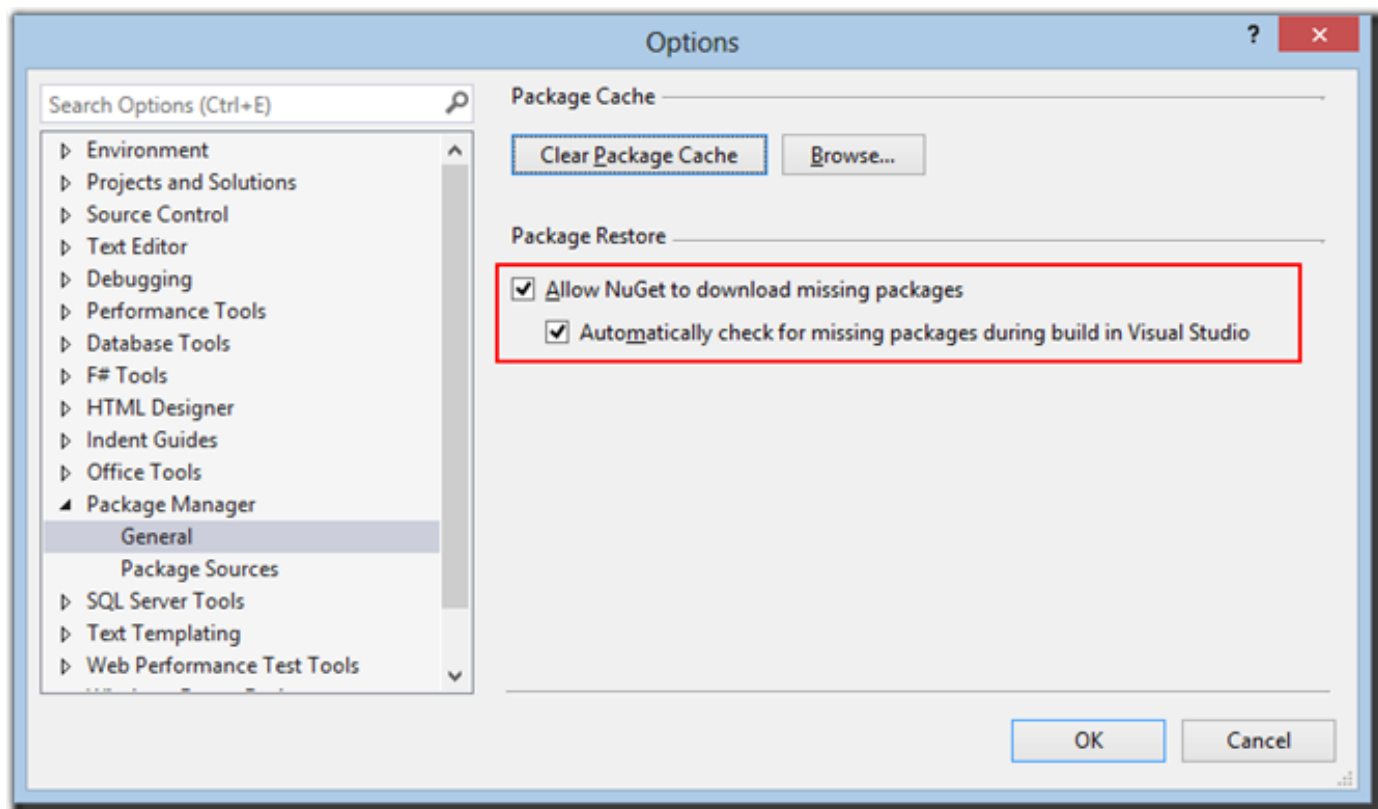
برای رفع این موارد به [NuGet Package Restore](#) وارد شوید.

به ویژوال استودیو اجازه دهید بسته های NuGet را در صورت لزوم احیا کند

پیش از آنکه بتوانیم از قابلیت [Package Restore](#) استفاده کنیم باید آن را روی ماشین خود فعال کنیم. این کار روی هر ماشین باید انجام شود (per-machine requirement). بدین منظور به منوی Package Manager -> Options -> Tools بروید.

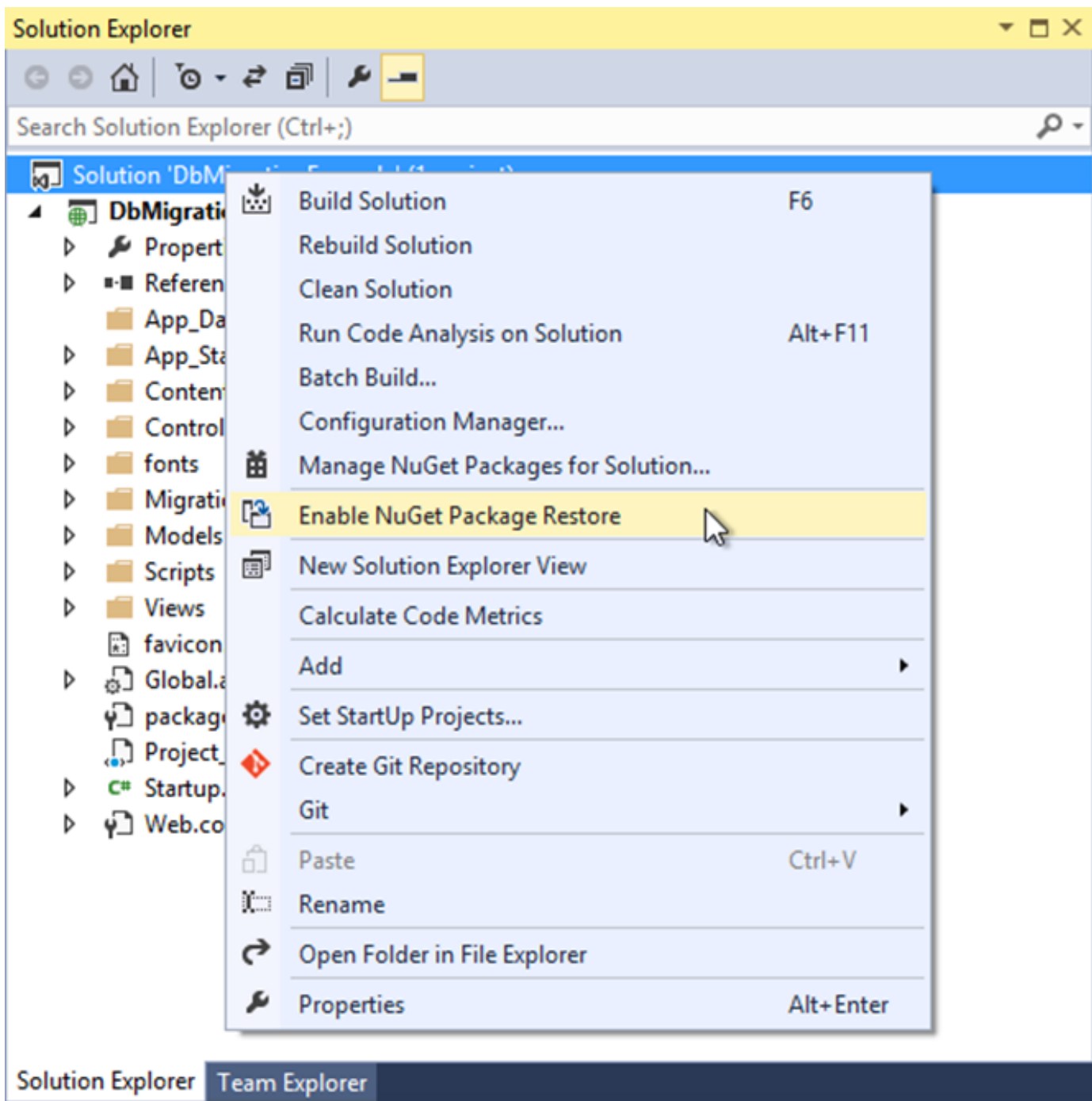
در دیالوگ باز شده تنظیمات مربوطه را مانند تصویر زیر بروز رسانی کنید.

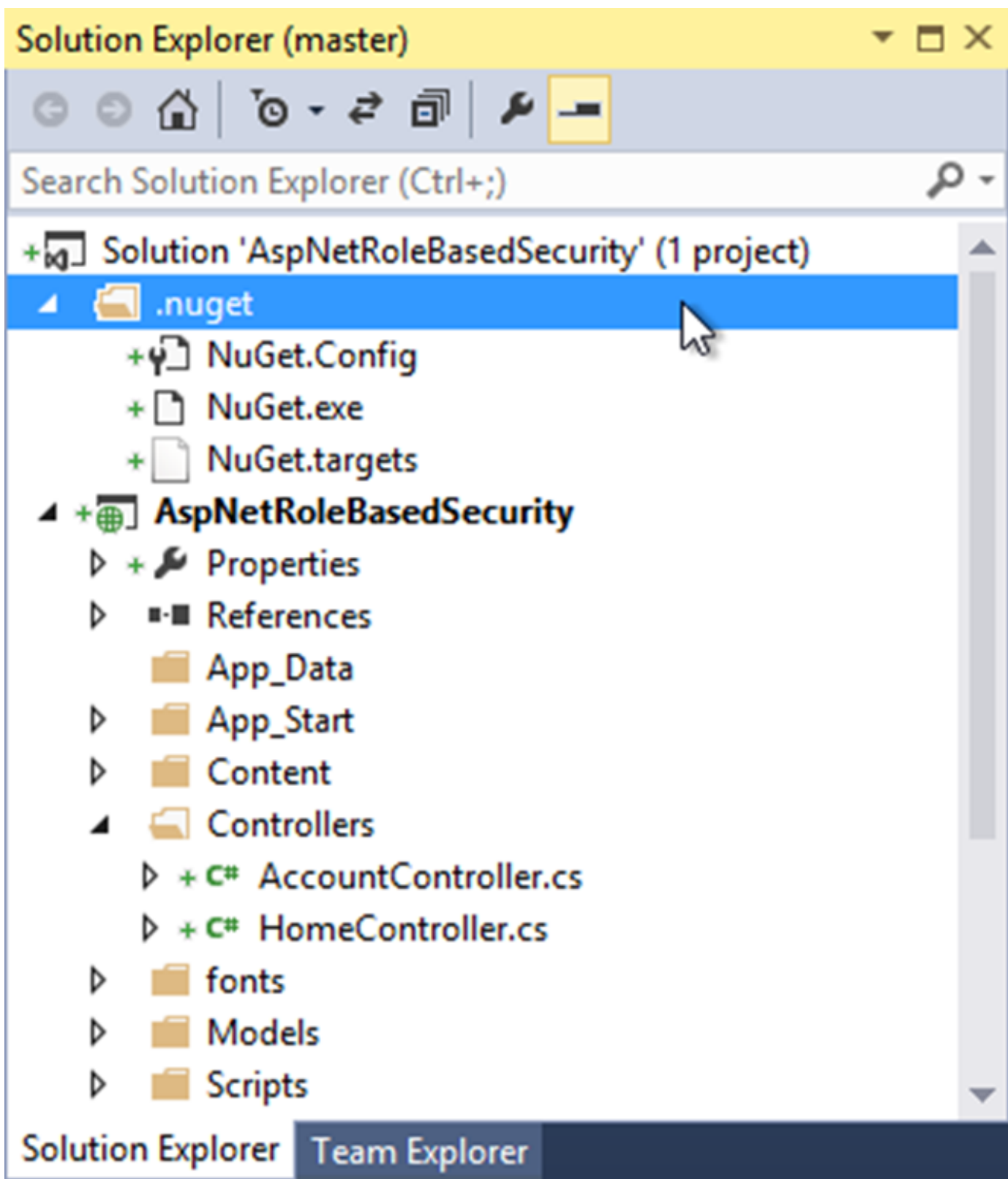
حال که ماشین ما برای بازیابی خودکار بسته‌های NuGet پیکربندی شده است، باید این قابلیت را برای Solution مورد نظر هم فعال کنیم.

فعال سازی NuGet Package Restore برای پروژه‌ها

بدین منظور روی Solution کلیک راست کنید و گزینه Enable Package Restore را انتخاب نمایید.

این کار ممکن است چند ثانیه زمان ببرد. پس از آنکه ویژوال استودیو پردازش های لازم را انجام داد، می توانید ببینید که پوشه جدیدی در مسیر ریشه پروژه ایجاد شده است.

همانطور که می بینید فایلی با نام NuGet.exe در این پوشه قرار دارد که باید به سورس کنترل آپلود شود. هنگامیکه شخصی پروژه شما را از سورس کنترل دریافت کند و بخواهد پروژه را Build کند، بسته های مورد نیاز توسط این ابزار بصورت خودکار دریافت و نصب خواهند شد.

مرحله بعد حذف کردن تمام بسته های NuGet از سورس کنترل است. برای اینکار باید فایل *gitignore* را ویرایش کنید. فرض بر

این است که سورس کنترل شما Git است، اما قواعد ذکر شده برای دیگر فریم ورک ها نیز صادق است. تنها کاری که باید انجام دهید این است که به سورس کنترل خود بگویید چه چیزهایی را در بر گیرد و از چه چیزهایی صرفنظر کند.

ویرایش فایل `gitignore` برای حذف بسته ها و شامل کردن `NuGet.exe`

یک پروژه معمولی ASP.NET MVC 5 که توسط قالب استاندارد VS 2013 ایجاد می شود شامل 161 فایل از بسته های مختلف می شود (در زمان تالیف این پست). این مقدار قابل توجهی است که حجم زیادی از اطلاعات غیر ضروری را به مخزن سورس کنترل اضافه می کند. با استفاده از نسخه پیش فرض فایل `gitignore` (یا فایل های مشابه دیگر برای سورس کنترل های مختلف مثل TFS) تعداد فایل هایی که در کل به مخزن سورس کنترل ارسال می شوند بیش از 200 آیتم خواهد بود. قابل ذکر است که این تعداد فایل شامل فایل های اجرایی (binary) و متعلق به ویژوال استودیو نیست. به بیان دیگر نزدیک به 75% از فایل های یک پروژه معمولی ASP.NET MVC 5 که توسط VS 2013 ساخته می شود را بسته های NuGet تشکیل می دهد، که حالا می توانند بجای ارسال شدن به مخزن سورس کنترل، بصورت خودکار بازبازی و نصب شوند.

برای حذف این فایل ها از سورس کنترل، فایل `gitignore` را ویرایش می کنیم. اگر از سورس کنترل های دیگری استفاده می کنید نام این فایل `hgignore` یا `tfsignore` یا غیره خواهد بود. محتوای فایل شما ممکن است با لیست زیر متفاوت باشد اما جای نگرانی نیست. تنها تغییرات اندکی بوجود خواهیم آورد و مابقی محتویات فایل مهم نیستند.

چشم پوشی از پوشه `Packages`

فایل `gitignore` را باز کنید و برای نادیده گرفتن پوشه بسته های NuGet در سورس، خط زیر را به آن اضافه کنید.

```
packages*/
```

استثنای برای در نظر گرفتن `NuGet.exe` ایجاد کنید

به احتمال زیاد فایل `gitignore` شما از فایل هایی با فرمت `exe` چشم پوشی می کند. برای اینکه بسته های NuGet بتوانند بصورت خودکار دریافت شوند باید استثنای تعریف کنیم. فایل `gitignore` خود را باز کنید و به دنبال خط زیر بگردید.

```
*.exe
```

سپس خط زیر را بعد از آن اضافه کنید. دقت داشته باشید که ترتیب قرارگیری این دستورات مهم است.

```
*.exe  
!NuGet.exe
```

دستورات بالا به Git می گوید که فایل های `exe` را نادیده بگیرد؛ اما برای فایل `NuGet.exe` استثناء قائل شود. انجام مرحله بالا انتخابی (optional) است. اگر کسی که پروژه را از مخزن سورس کنترل دریافت می کند قابلیت `Package Restore` را روی Solution فعال کند ابزار `NuGet.exe` دریافت می شود. اما با انجام این مراحل دیگر نیازی به این فعالسازی نخواهد بود، پس در کار اعضای تیم هم صرفه جویی کرده اید.

اطلاع رسانی به اعضای تیم و مشتریان بالقوه

دیگر نیاز نیست بسته های NuGet را به مخزن سورس کنترل ارسال کنیم. اما باید به مخاطبین خود اطلاع دهید تا پیکربندی های لازم برای استفاده از قابلیت `Package Restore` را انجام دهند (مثلا در فایل `README.txt` پروژه).

نظرات خوانندگان

نویسنده: Ara

تاریخ: ۲۲:۲۷ ۱۳۹۳/۰۲/۰۷

یک کار خوب داخل دیگه اینه که یک Local Package Source در شرکت داشته باشیم که دچار گیر کردن گاه به گاه ،مشکلات nuget تو ایران که بعضی وقتها گیر می‌کنه نیافتیم و package با سرعت بالا نصب بشوند

نویسنده: آرمین ضیاء

تاریخ: ۲۳:۲ ۱۳۹۳/۰۲/۰۷

میتونه رویکرد مناسبی باشه اما بهتر است که بسته‌های مورد نیاز از سرویس‌های معتبر مثل خود NuGet.org دریافت بشن تا انتشارات جدید در دسترس باشند. اگر منظورتون رو درست فهمیده باشم با این رویکرد یک کپی محلی از بسته‌ها خواهیم داشت. در صورتی که بسته‌ها نیاز به بروز رسانی داشته باشند نهایتا باز نیاز به دریافت پکیج‌ها از اینترنت است.

نویسنده: مسعود دانش پور

تاریخ: ۱۰:۱۱ ۱۳۹۳/۰۲/۰۸

به نظر بنده اگر به تایتل این نوشته مفید به "بیرون نگاه داشتن پکیج‌های NuGet از سورس کنترل Git" تغییر کنه بسیار عالی‌تر خواهد شد.

نویسنده: آرمین ضیاء

تاریخ: ۱۷:۴۹ ۱۳۹۳/۰۲/۰۸

با تشکر، عنوان بروز رسانی شد.

نویسنده: صابر فتح الهی

تاریخ: ۲۳:۵۸ ۱۳۹۴/۰۶/۲۱

سلام

اما من توی tfه هرکاری میکنم امکانش نیست فولدر packages چک این نشه. یه فایل ساختم توی ریشه پروژه به نام tfignore. و تنظیمات بهش دادم اما اعمال نشد.

نویسنده: عزیزخانی

تاریخ: ۱۳:۳۱ ۱۳۹۴/۰۶/۲۲

در ابتدا بهتر است با فایل‌های packages.config و repositories.config آشنا شویم. فایل packages.config در ازای هر پروژه ایجاد می‌شود و در این فایل اطلاعات package هایی که به پروژه اضافه شده اند نگهداری می‌شوند.

```
<?xml version="1.0" encoding="utf-8"?>
<packages>
  <package id="Microsoft.Owin" version="3.0.0" targetFramework="net45" />
  <package id="RavenDB.Client" version="2.0.2375" targetFramework="net45" />
</packages>
```

فایل repositories.config در فولدر packages در مسیر اصلی solution وجود دارد، در این فایل مسیر فایل‌های packages.config هر پروژه نگهداری می‌شود.

```
<?xml version="1.0" encoding="utf-8"?>
<repositories>
  <repository path="..\Application\Test\packages.config" />
</repositories>
```

```
<repository path="..\ViewModel\Test\packages.config" />
</repositories>
```

- 1- ابتدا فولدر packages را از سورس کنترل حذف کنید، checkin کنید.
حال هر شخصی که پروژه را get میکند نیاز است با توجه به مطالب و روش های گفته شده در بالا -به ویژوال استودیو اجازه دهید بسته های NuGet را در صورت لزوم احیا کند- یا -فعال سازی NuGet Package Restore برای پروژه ها- package ها را دریافت کند.
بعد از انجام این کار فولدر packages و فایل repositories.config در local هر کاربر ایجاد می شوند.
توجه شود این فولدر و محتویات آن از طریق Add Item to folder دوباره به سورس کنترل اضافه نشود.
- 2- یا می توانید ابتدا محتویات فولدر packages به غیر از فایل repositories.config را از سورس کنترل پاک کنید (فولدرها و فایل های package ها). به فایل repositories.config برای مسیر فایل های packages.config هر پروژه نیاز داریم .
شما فولدر packages و فایل repositories.config را checkin کنید (در فولدر packages جز فایل repositories.config فایل یا فولدر دیگری وجود نداشته باشد).
و در هر بار Build کردن موجود بودن فایل های package دوباره چک می شوند و اگر موجود نباشند، دریافت می شوند.
نکته مهم این است که اگر Build definition تعریف کرده باشید نیاز به تنظیمات در سرور build برای دریافت package دارید.

برخی از تنظیمات پروژه نباید به مخازن سورس کنترل ارسال شوند؛ حال یا نیازی به این کار نیست یا مقادیر تنظیمات محرمانه هستند. چند بار پیش آمده‌است که پروژه را از سورس کنترل دریافت و مجبور شده باشید رشته‌های اتصال و دیگر تنظیمات را مجدداً ویرایش کنید، چرا که توسعه دهندگان دیگری مثلاً فایل‌های Web/App.config خود را به اشتباه push کرده اند؟ حتی اگر تنظیمات پروژه محرمانه هم نباشند (مثلاً پسورد دیتابیس‌ها یا ایمیل‌ها) این موارد می‌توانند دردسر ساز شوند. بدتر از اینها هنگامی است که تنظیمات محرمانه را به مخازنی عمومی (مثلاً GitHub) ارسال می‌کنید!

یک فایل web.config معمولی را در نظر بگیرید (اطلاعات غیر ضروری حذف شده اند).

```
<?xml version="1.0" encoding="utf-8"?>
<!--
  A bunch of ASP.NET MVC web config stuff goes here . . .
-->
<configuration>
  <connectionStrings>
    <add name="DefaultConnection" value="YourConnectionStringAndPassword"/>
  </connectionStrings>

  <appSettings file="PrivateSettings.config">
    <add key="owin:AppStartup"
value="AspNetIdentity2ExtendingApplicationUser.Startup,AspNetIdentity2ExtendingApplicationUser" />
    <add key="webpages:Version" value="3.0.0.0" />
    <add key="webpages:Enabled" value="false" />
    <add key="ClientValidationEnabled" value="true" />
    <add key="UnobtrusiveJavaScriptEnabled" value="true" />
    <add key="EMAIL_PASSWORD" value="YourEmailPassword"/>
  </appSettings>
</configuration>
```

در تنظیمات بالا یک رشته اتصال وجود دارد که ترجیحاً نمی‌خواهیم به سورس کنترل ارسال کنیم، و یا اینکه این رشته اتصال بین توسعه دهندگان مختلف متفاوت است. همچنین کلمه عبور یک ایمیل هم وجود دارد که نمی‌خواهیم به مخازن سورس کنترل ارسال شود، و مجدداً ممکن است مقدارش بین توسعه دهندگان متفاوت باشد. از طرفی بسیاری از تنظیمات این فایل متعلق به کل اپلیکیشن است، بنابراین صرفنظر کردن از کل فایل web.config در سورس کنترل گزینه جالبی نیست.

خوشبختانه کلاس ConfigurationManager راه حل هایی پیش پای ما می‌گذارد.

استفاده از خاصیت configSource برای انتقال قسمت هایی از تنظیمات به فایل مجزا

با استفاده از خاصیت configSource می‌توانیم قسمتی از تنظیمات (configuration section) را به فایل مجزا منتقل کنیم. بعنوان مثال، رشته‌های اتصال از مواردی هستند که می‌توانند بدین صورت تفکیک شوند.

بدین منظور می‌توانیم فایل تنظیمات جدیدی (مثلاً با نام connectionStrings.config) ایجاد کنیم و سپس با استفاده از خاصیت نام برده در فایل web.config به آن ارجاع دهیم. برای این کار فایل تنظیمات جدیدی ایجاد کنید و مقادیر زیر را به آن اضافه کنید (xml header یا هیچ چیز دیگری نباید در این فایل وجود داشته باشد، تنها مقادیر تنظیمات).

```
<connectionStrings>
  <add name="DefaultConnection" value="YourConnectionStringAndPassword"/>
</connectionStrings>
```


حال باید فایل web.config را ویرایش کنیم. رشته‌های اتصال را حذف کنید و با استفاده از خاصیت configSource تنها به فایل تنظیمات اشاره کنید.

```
<connectionStrings configSource="ConnectionStrings.config">
</connectionStrings>
```

دسترسی به رشته‌های اتصال مانند گذشته انجام می‌شود. به بیان دیگر تمام تنظیمات موجود (حال مستقیم یا ارجاع شده) همگی بصورت یکپارچه دریافت شده و به کد کلاینت تحویل می‌شوند.

```
var conn = ConfigurationManager.ConnectionStrings["DefaultConnection"];
string connString = conn.ConnectionString;
// etc.
```

در قطعه کد بالا، دسترسی به رشته‌های اتصال بر اساس نام، آبجکتی از نوع ConnectionStringSettings را بر می‌گرداند. خاصیت configSource برای هر قسمت از تنظیمات پیکربندی می‌تواند استفاده شود.

استفاده از خاصیت file برای انتقال بخشی از تنظیمات به فایلی مجزا

ممکن است فایل تنظیمات شما (مثلا web.config) شامل مقادیری در قسمت <appSettings> باشد که برای کل پروژه تعریف شده اند (global) اما برخی از آنها محرمانه هستند و باید از سورس کنترل دور نگاه داشته شوند. در این سناریوها خاصیتی بنام file وجود دارد که مختص قسمت appSettings است و به ما اجازه می‌دهد مقادیر مورد نظر را به فایلی مجزا انتقال دهیم. هنگام دسترسی به مقادیر این قسمت تمام تنظیمات بصورت یکجا خوانده می‌شوند.

در مثال جاری یک کلمه عبور ایمیل داریم که می‌خواهیم محرمانه بماند. بدین منظور می‌توانیم فایل پیکربندی جدیدی مثلا با نام PrivateSettings.config ایجاد کنیم. این فایل هم نباید xml header یا اطلاعات دیگری داشته باشد، تنها مقادیر appSettings را در آن نگاشت کنید.

```
<appSettings>
  <add key="MAIL_PASSWORD" value="xspbqmurkjadteck"/>
</appSettings>
```

حال تنظیمات کلمه عبور را از فایل web.config حذف کنید و با استفاده از خاصیت file، به فایل جدید اشاره کنید.

```
<appSettings file="PrivateSettings.config">
  <add key="owin:AppStartup"
value="AspNetIdentity2ExtendingApplicationUser.Startup,AspNetIdentity2ExtendingApplicationUser" />
  <add key="webpages:Version" value="3.0.0.0" />
  <add key="webpages:Enabled" value="false" />
  <add key="ClientValidationEnabled" value="true" />
  <add key="UnobtrusiveJavaScriptEnabled" value="true" />
</appSettings>
```

دسترسی به تنظیمات appSettings مانند گذشته انجام می‌شود. همانطور که گفته شد ConfigurationManager بصورت خودکار اینگونه ارجاعات را تشخیص داده و تمام اطلاعات را بصورت یکجا در اختیار client code قرار می‌دهد.

```
var pwd = ConfigurationManager.AppSettings["MAIL_PASSWORD"];
```

فایل‌های ویژه را به gitignore اضافه کنید

حال می‌توانیم فایل web.config را به سورس کنترل اضافه کنیم، فایل‌های ConnectionStrings.config و PrivateSettings.config را به فایل gitignore اضافه کنیم و پروژه را commit کنیم. در این صورت فایل‌های تنظیمات خصوصی به مخازن سورس کنترل ارسال نخواهند شد.

مستند سازی را فراموش نکنید!

مسئله اگر چنین رویکردی را در پیش بگیرید باید دیگران را از آن مطلع کنید (مثلا با افزودن توضیحاتی به فایل README.txt). بهتر است در فایل web.config خود هر جا که لازم است توضیحات XML خود را درج کنید و به توسعه دهندگان توضیح دهید که چه فایل هایی را روی نسخه های محلی خود باید ایجاد کنند و هر کدام از این فایل ها چه محتوایی باید داشته باشند.

نظرات خوانندگان

نویسنده: رضایی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۸ ۰:۱۲

با سلام؛ ممنون بابت مطلب مفیدتون.
میشه در خصوص gitignore توضیحاتی بفرمایید؟

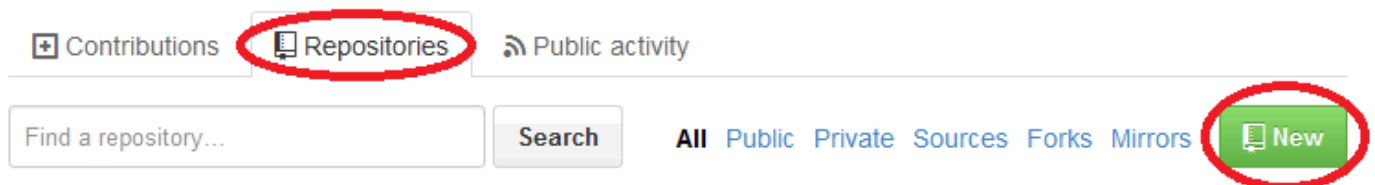
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۸ ۰:۱۷

توضیحات بیشتر در سری Git « [آموزش سیستم مدیریت کد Git : استفاده به صورت محلی \(بخش دوم\)](#) »

از نگارش 2012 ویژوال استودیو، امکان کار با مخازن Git، به صورت یکپارچه و توکار و بدون نیاز به ابزارهای جانبی، توسط آن فراهم شده‌است. در ادامه قصد داریم به کمک این ویژگی توکار، نحوه‌ی ارسال یک پروژه‌ی از پیش موجود VS.NET را برای اولین بار به GitHub بررسی کنیم.

تنظیمات مقدماتی GitHub

در ابتدا نیاز است یک مخزن کد خالی را در GitHub ایجاد کنید. برای این منظور به برگه‌ی Repositories در اکانت GitHub خود مراجعه کرده و بر روی دکمه‌ی New کلیک کنید:

سپس در صفحه‌ی بعدی، نام پروژه را به همراه توضیحاتی وارد نمائید و بر روی دکمه‌ی Create repository کلیک کنید. در اینجا سایر گزینه‌ها را انتخاب نکنید. نیازی به انتخاب گزینه‌ی READ ME و یا انتخاب مجوز و غیره نیست. تمام این کارها را در سمت پروژه‌ی اصلی می‌توان انجام داد و یا VS.NET فایل‌های ignore را به صورت خودکار ایجاد می‌کند. در اینجا صرفاً هدف، ایجاد یک مخزن کد خالی است.

Owner **VahidN** / **Repository name**

Great repository names are short and memorable. Need inspiration? How about [turnt-octo-bugfixes](#).

Description (optional)

☒ **Public**
Anyone can see this repository. You choose who can commit.

☐ **Private**
You choose who can see and commit to this repository.

☐ **Initialize this repository with a README**
This will allow you to `git clone` the repository immediately. Skip this step if you have already run `git init` locally.

Add .gitignore: **None** | Add a license: **None** ⓘ

Create repository

از اطلاعات صفحه‌ی بعدی، تنها به آدرس مخصوص GitHub آن نیاز داریم. از این آدرس در VS.NET برای ارسال اطلاعات به سرور استفاده خواهیم کرد:

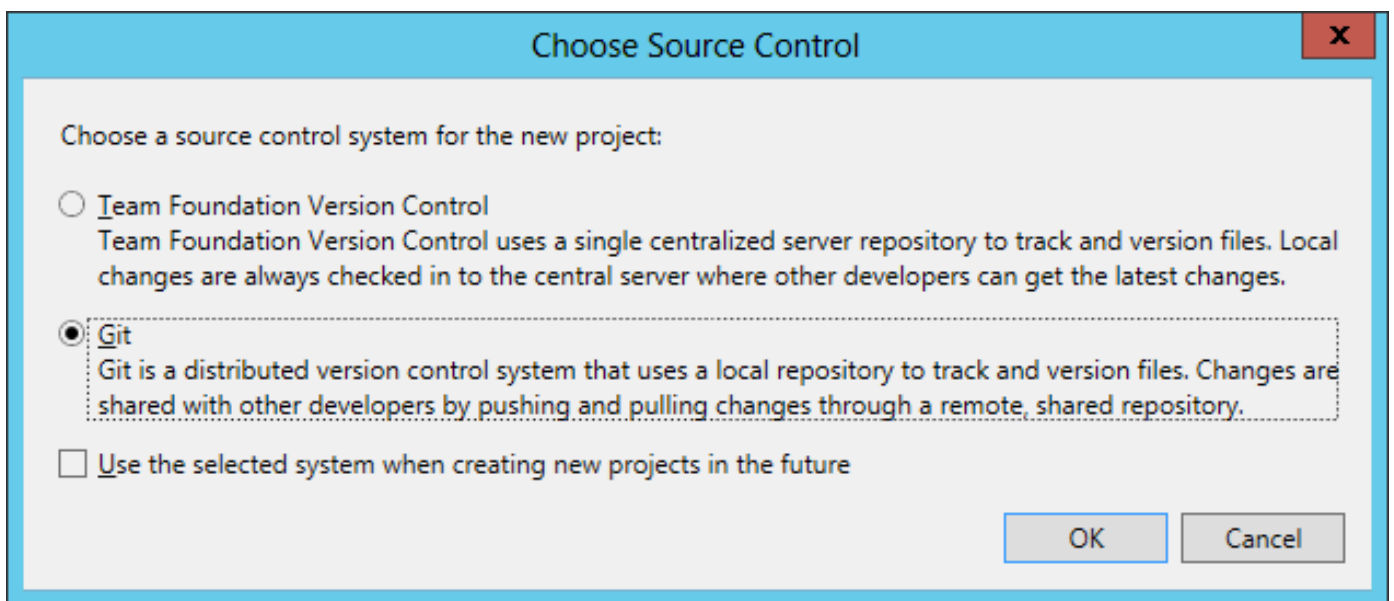
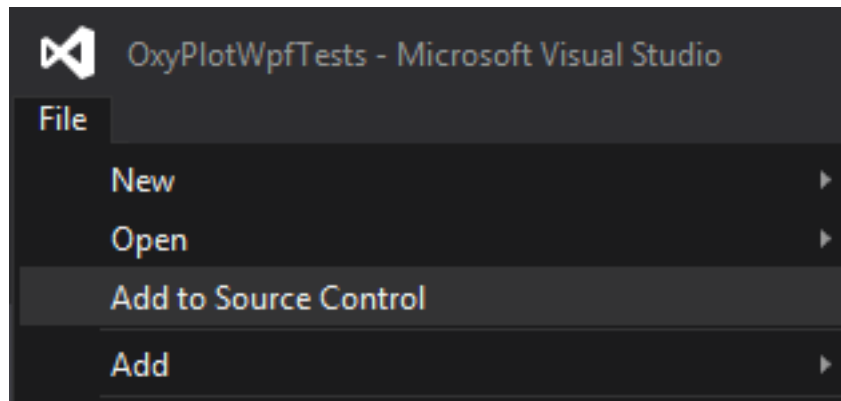
Quick setup — if you've done this kind of thing before

 Set up in Desktop or **HTTPS** **SSH**

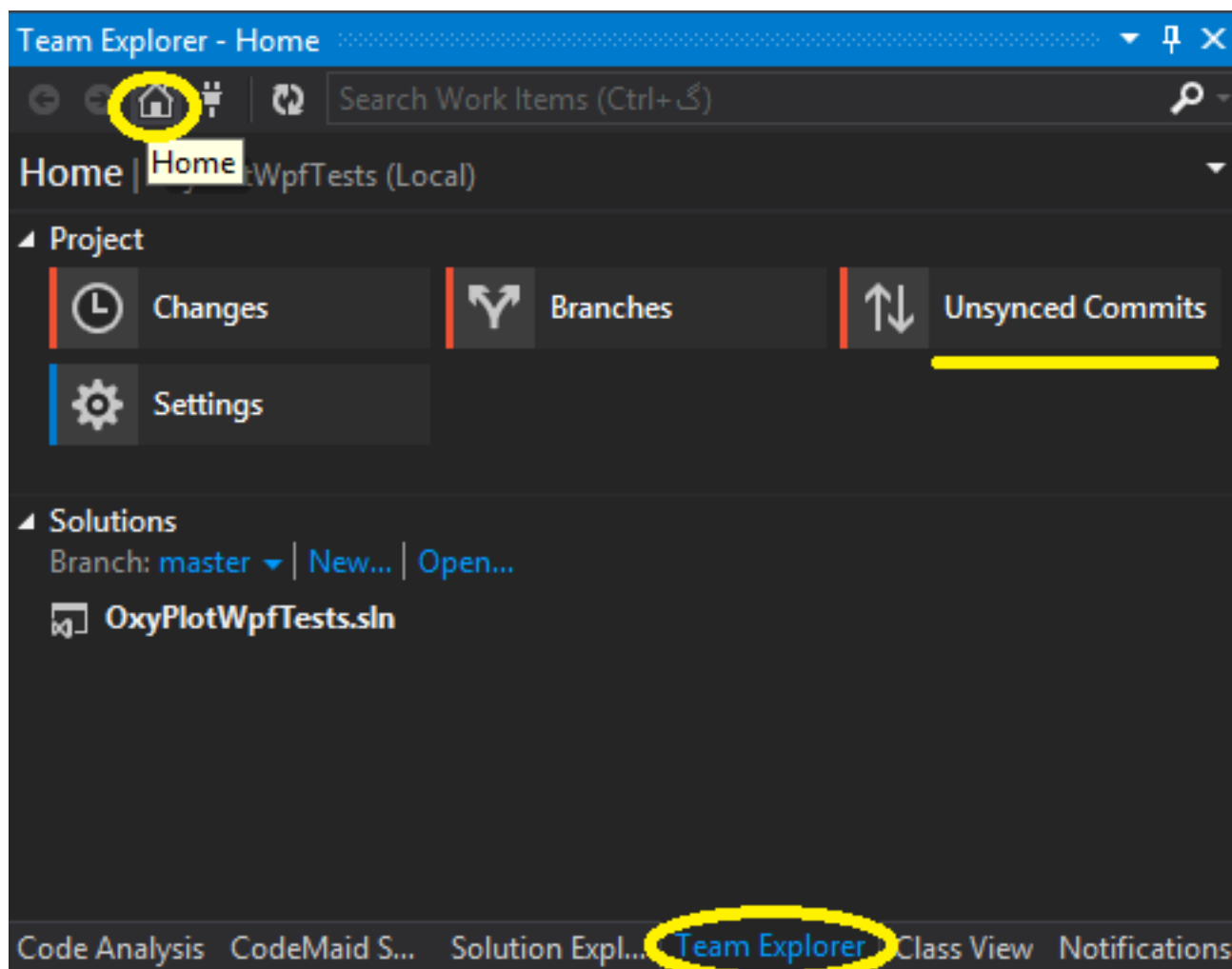
We recommend every repository include a [README](#), [LICENSE](#), and [.gitignore](#).

تنظیمات VS.NET برای ارسال پروژه به مخزن GitHub

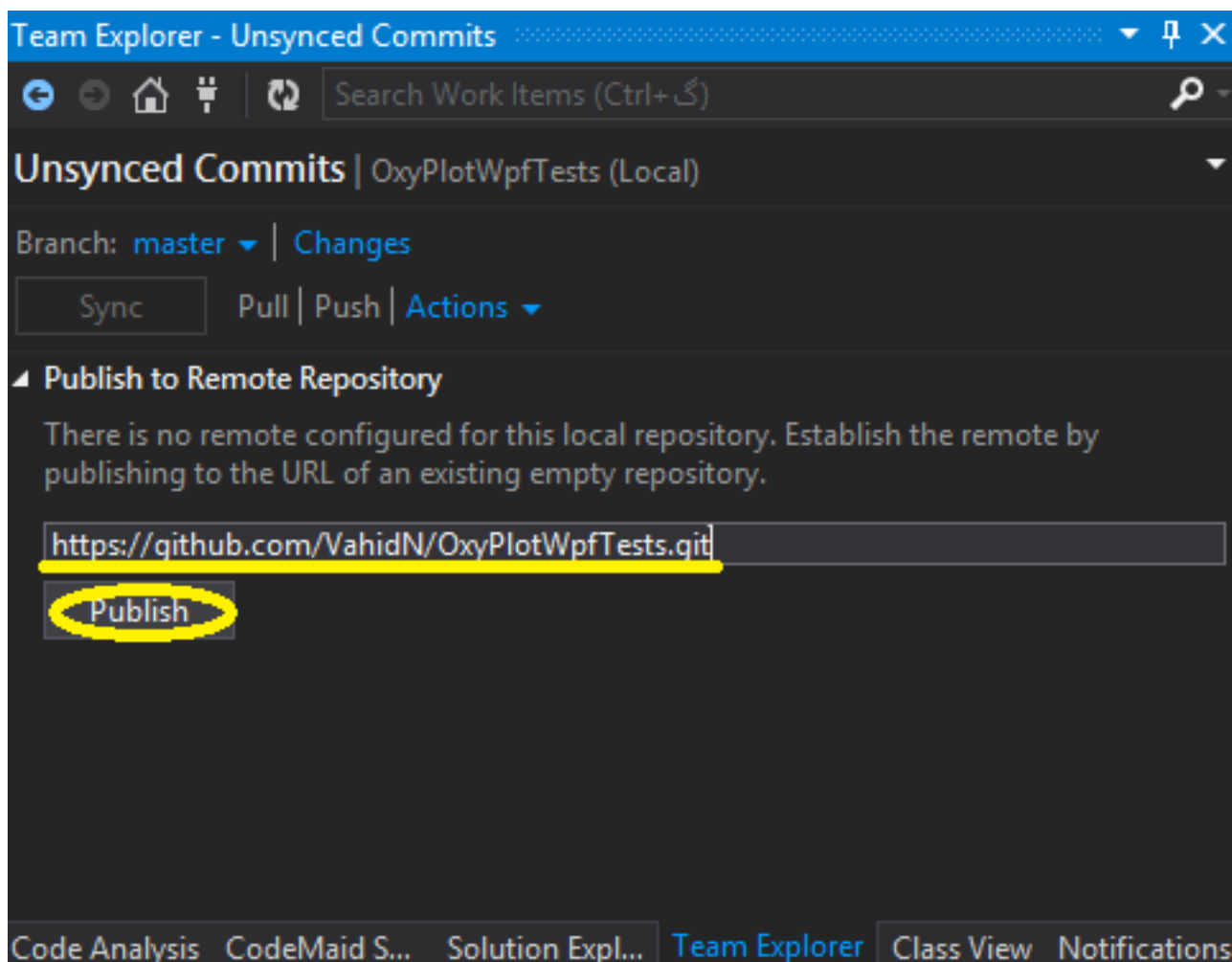
پس از ایجاد یک مخزن کد خالی در GitHub، اکنون می‌توانیم پروژه‌ی خود را به آن ارسال کنیم. برای این منظور از منوی File، گزینه‌ی Add to source control را انتخاب کنید و در صفحه‌ی باز شده، گزینه‌ی Git را انتخاب نمایید:

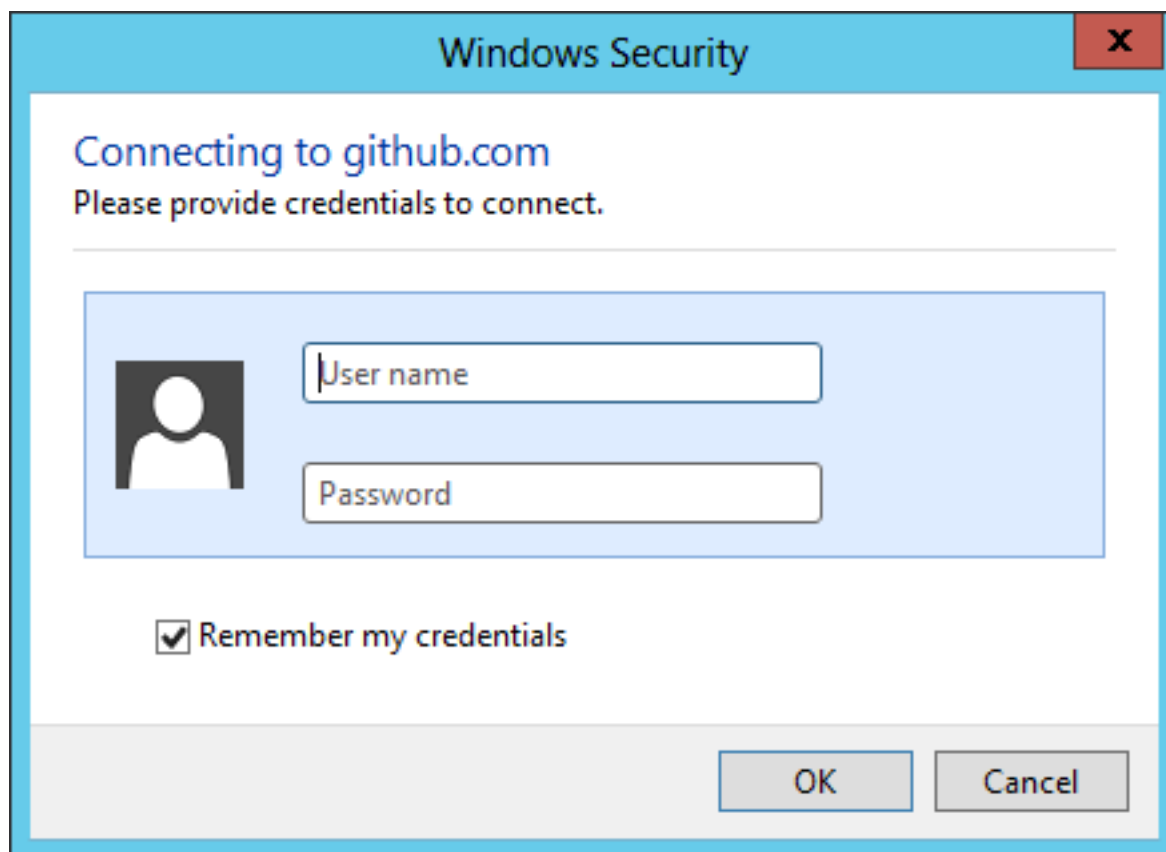
سپس در کنار برگه‌ی Solution Explorer، برگه‌ی Team Explorer را انتخاب کنید. در اینجا بر روی دکمه‌ی Home در نوار ابزار آن کلیک کرده و سپس بر روی دکمه‌ی Unsynced commits کلیک نمایید.

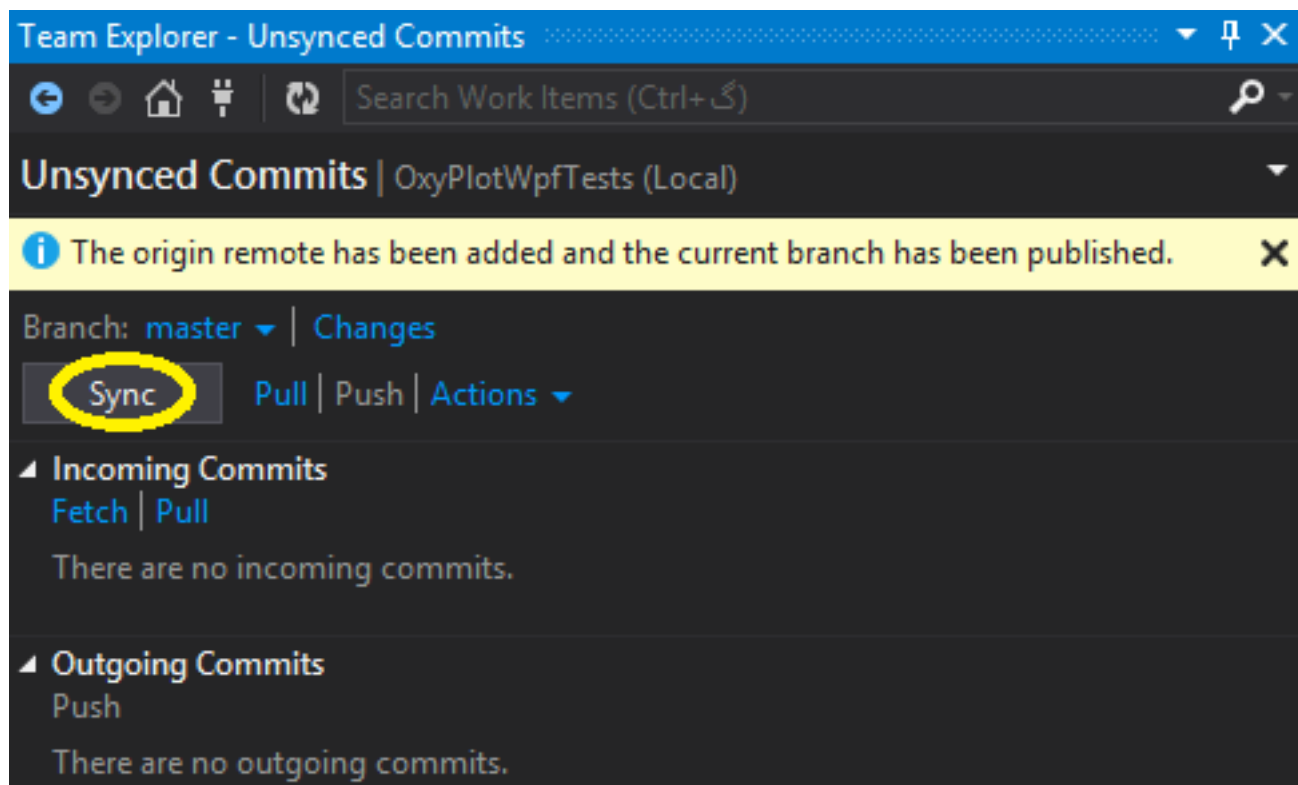
در ادامه در صفحه‌ی باز شده، همان آدرس مخصوص مخزن کد جدید را در GitHub وارد کرده و بر روی دکمه‌ی Publish کلیک کنید:

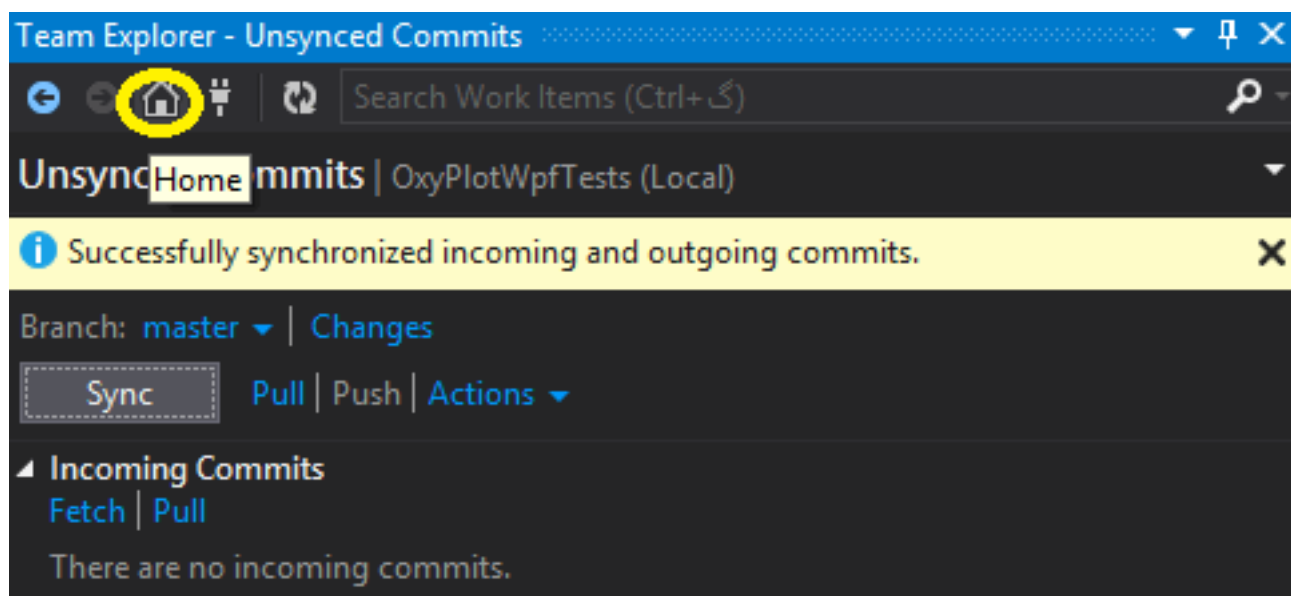
در اینجا بلافاصله صفحه‌ی لاگینی ظاهر می‌شود که باید در آن مشخصات اکانت GitHub خود را وارد نمایید:

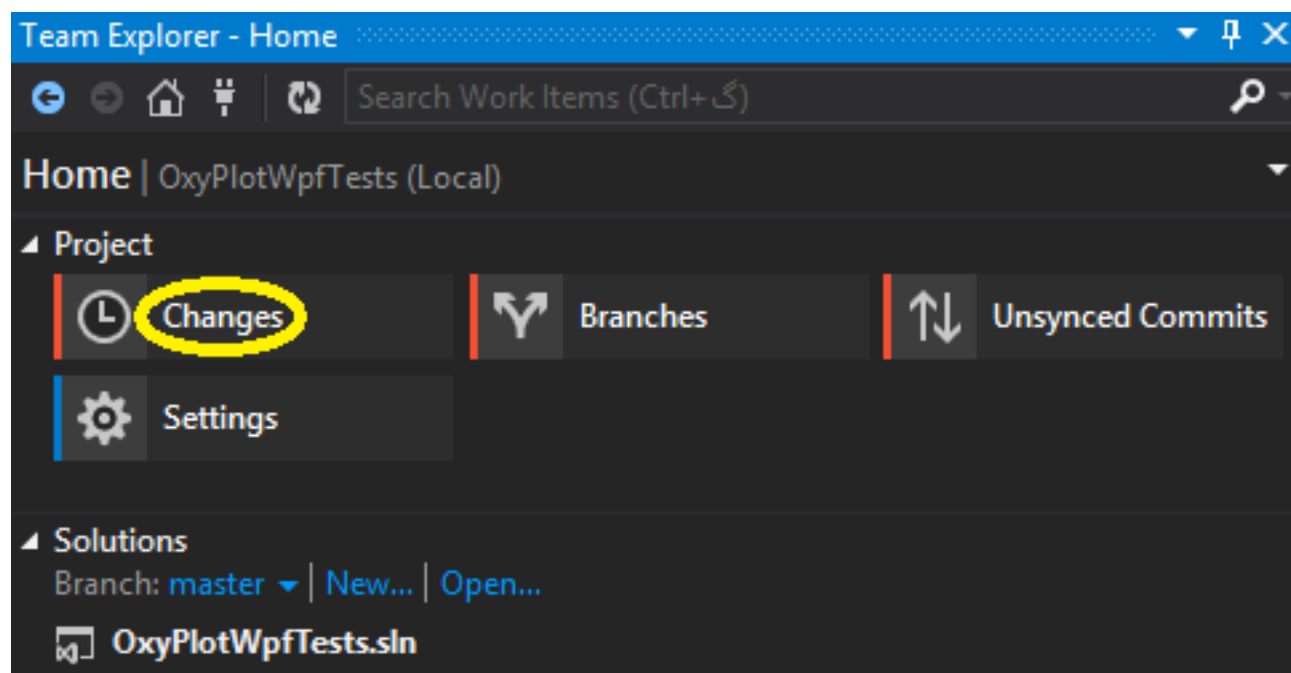
به این ترتیب عملیات Publish اولیه انجام شده و تصویر ذیل نمایان خواهد شد:

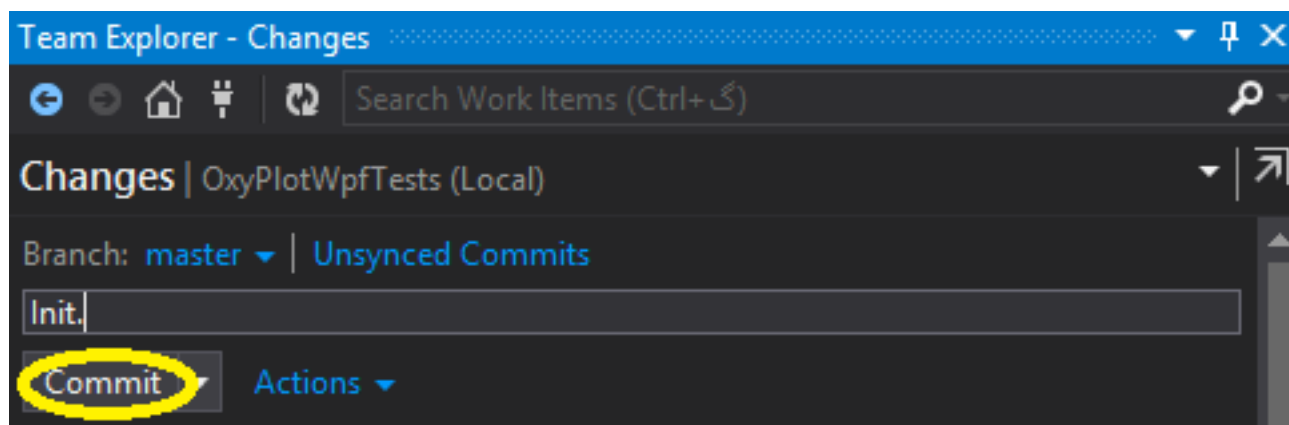
در اینجا بر روی دکمه‌ی Sync کلیک کنید. به این ترتیب مخزن کد GitHub به پروژه‌ی جاری متصل خواهد شد:

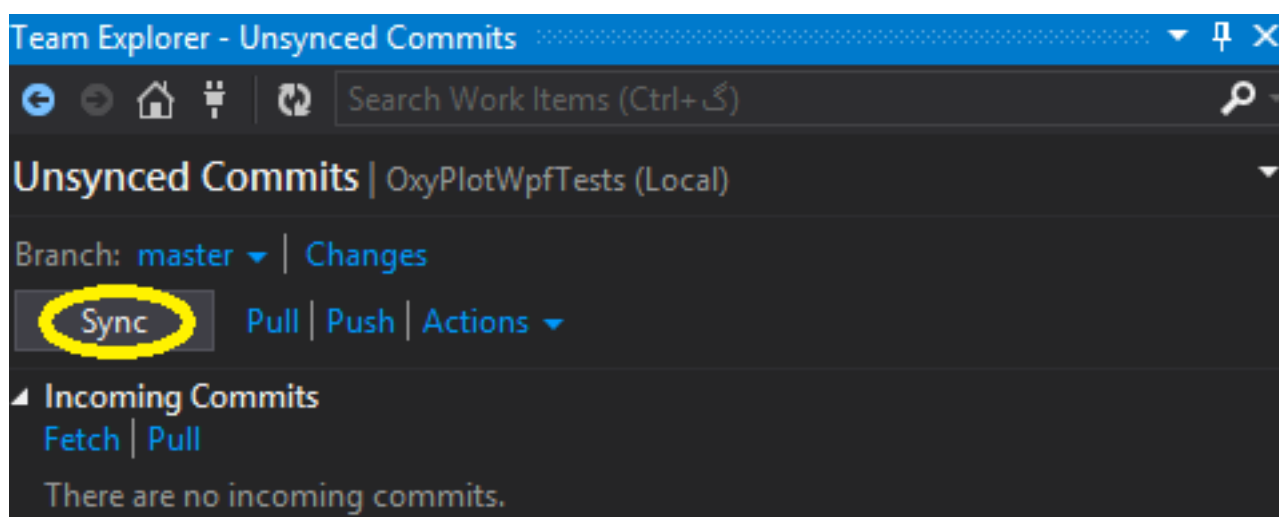
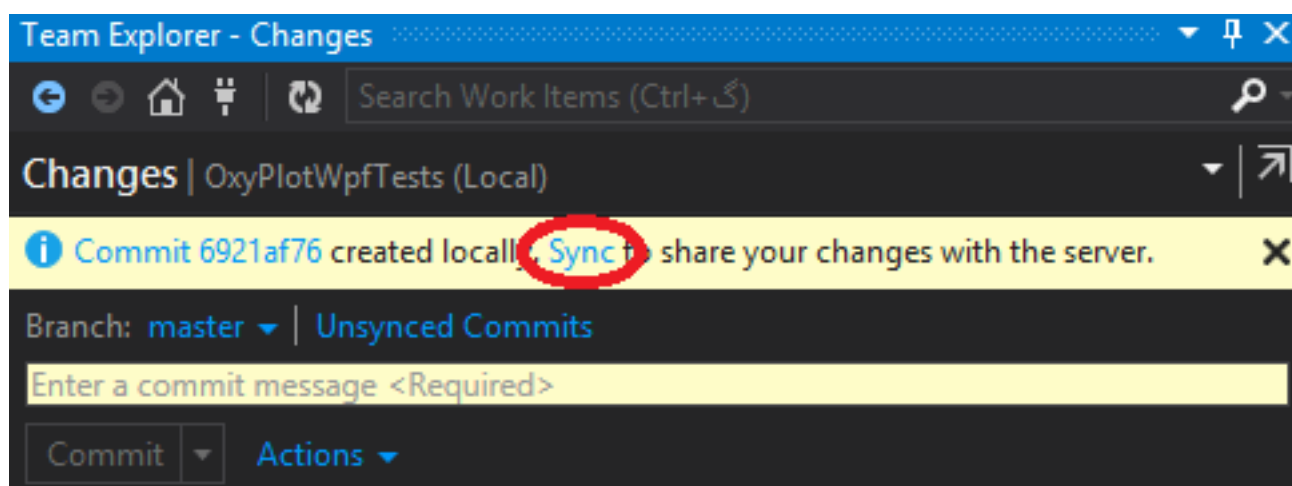
سپس نیاز است فایل‌های موجود را به مخزن کد GitHub ارسال کرد. بنابراین پس از مشاهده‌ی پیام موفقیت آمیز بودن عملیات همگام‌سازی، بر روی دکمه‌ی Home در نوار ابزار کلیک کرده و اینبار گزینه‌ی Changes را انتخاب کنید:

در اینجا پیام اولین ارسال را وارد کرده و سپس بر روی دکمه‌ی Commit کلیک کنید:

پس از مشاهده‌ی پیام موفقیت آمیز بودن commit محلی، نیاز است تا آنرا با سرور نیز هماهنگ کرد. به همین جهت در اینجا بر روی لینک Sync کلیک کرده و در صفحه‌ی بعدی بر روی دکمه‌ی Sync کلیک کنید:

اندکی صبر کنید تا فایل‌ها به سرور ارسال شوند. اکنون اگر به GitHub مراجعه کنید، فایل‌های ارسالی قابل مشاهده هستند:

An OxyPlot Sample — Edit

2 commits 1 branch 0 releases 1 contributor

branch: master OxyPlotWpfTests / +

Init.

VahidN authored 3 minutes ago latest commit 6921af7608

OxyPlotWpfTests	Init.	3 minutes ago
.gitattributes	Initial commit to add default .gitignore and .gitAttribute files.	18 minutes ago
.gitignore	Initial commit to add default .gitignore and .gitAttribute files.	18 minutes ago
OxyPlotWpfTests.sln	Init.	3 minutes ago

We recommend adding a README to this repository to help give people an overview of your project. [Add a README](#)

اعمال تغییرات بر روی پروژه‌ی محلی و ارسال به سرور

در ادامه می‌خواهیم دو فایل README.md و LICENSE.md را به پروژه اضافه کنیم. پس از افزودن آن‌ها، یا هر تغییر دیگری در پروژه، اینبار برای ارسال تغییرات به سرور، تنها کافی است به برگه‌ی Team explorer مراجعه کرده و ابتدا بر روی دکمه‌ی Home کلیک کرد تا منوی انتخاب گزینه‌های آن ظاهر شود. در اینجا تنها کافی است گزینه‌ی Changes را انتخاب و دقیقاً همان مراحل عنوان شده‌ی پیشین را تکرار کرد. ابتدا ورود پیام Commit و سپس Commit. در ادامه Sync محلی و سپس Sync با سرور.

نظرات خوانندگان

نویسنده: سیروس
تاریخ: ۱۸:۴۵ ۱۳۹۳/۱۰/۲۵

میخواستم بدونم برای پروژه‌های که نمیخواهیم کد اون در دسترس عموم قرار بگیره مانند پروژه‌های شرکت‌های برنامه نویسی، آیا Github قابل استفاده و اطمینان هست؟ و همینکه مخزن ما بصورت خصوصی باشه، کافیه؟

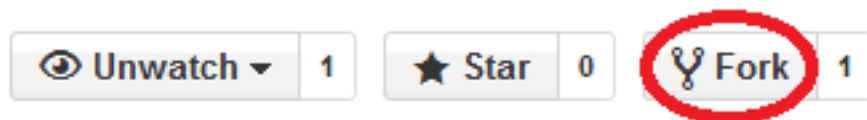
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۸:۵۷ ۱۳۹۳/۱۰/۲۵

GitHub امکان تهیه مخزن کد خصوصی هم دارد ولی [رایگان نیست](#) . سایت [BitBucket](#) امکان ایجاد مخزن کد خصوصی رایگان را دارد؛ البته با محدودیت حداکثر 5 کاربر تعریف شده‌ی برای کار با یک مخزن.

فرض کنید برای رفع باگی در پروژه‌ای از GitHub، ایده‌ای دارید. روند کاری اعلام آن، روش‌های مختلفی می‌تواند داشته باشند؛ از باز کردن یک Issue جدید تا فرستادن یک فایل zip و غیره. اما روش استاندارد مشارکت در پروژه‌های Git، ارسال یک PR یا Pull Request است. در ادامه نحوه‌ی انجام این کار را به کمک امکانات توکار VS.NET بررسی خواهیم کرد.

ایجاد یک Fork جدید در GitHub

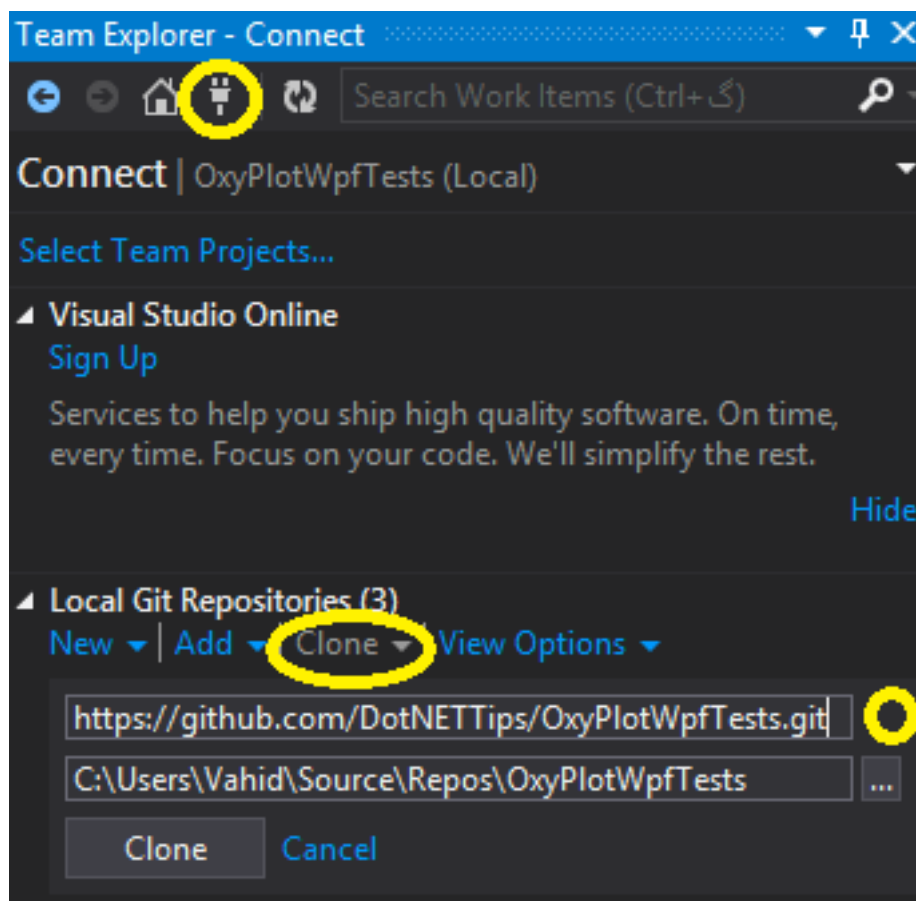
برای ارسال تغییرات انجام شده بر روی یک پروژه، نیاز است به صاحب یا مسئول آن مخزن در GitHub مراجعه و سپس درخواست دسترسی اعمال تغییرات را نمود. در این حالت، احتمال اینکه جواب منفی دریافت کنید، بسیار زیاد است. جهت مدیریت یک چنین مواردی، قابلیت به نام ایجاد یک Fork پیش بینی شده است.

در بالای هر مخزن کد در GitHub، یک دکمه به نام Fork موجود است. بر روی آن که کلیک کنید، یک کپی از آن پروژه را به مجموعه‌ی مخزن‌های کد شما در GitHub اضافه می‌کند. بدیهی است در این حالت، مجوز ارسال تغییرات خود را به GitHub و در اکانت خود خواهید داشت. نحوه‌ی اطلاع رسانی این تغییرات به صاحب اصلی این مخزن کد، ارسال همان PR یا Pull Request است.

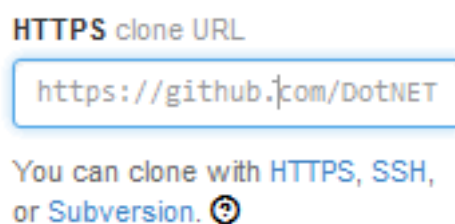
دریافت مخزن کد Fork شده از GitHub به کمک Visual Studio

پس از اینکه Fork جدیدی را از پروژه‌ای موجود ایجاد کردیم، نیاز است یک Clone یا کپی مطابق اصل آن را جهت اعمال تغییرات محلی، تهیه کنیم. برای اینکار VS.NET را گشوده و به برگه‌ی Team Explorer آن که در کنار Solution Explorer قرار دارد، مراجعه کنید.

در اینجا بر روی دکمه‌ی Connect در نوار ابزار آن، کلیک کرده و در صفحه‌ی باز شده، بر روی لینک Clone کلیک نمایید. در اینجا می‌توان آدرس مخزن کد Fork شده را جهت تهیه یک Clone مشخص کرد؛ به همراه محلی که قرار است این Clone در آن ذخیره شود.

آدرس HTTPS وارد شده، در کنار تمام مخازن کد GitHub قابل مشاهده هستند:

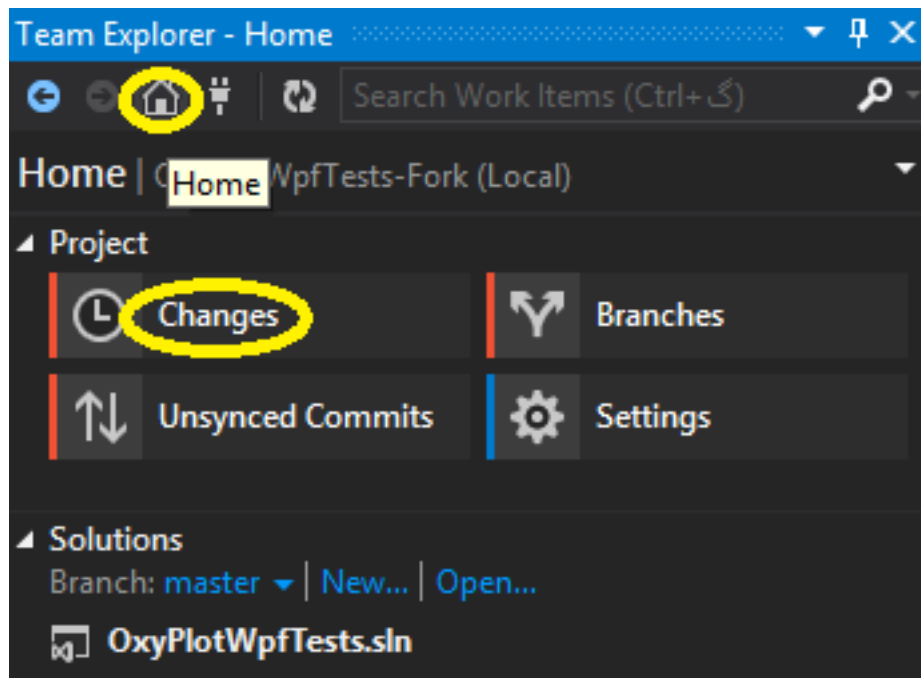

پس از تکمیل این دو آدرس، بر روی دکمه‌ی Clone کلیک نمایید. پس از پایان کار، اگر به آدرس محلی داده شده بر روی کامپیوتر خود مراجعه کنید، یک کپی از فایل‌های این مخزن، قابل مشاهده هستند.

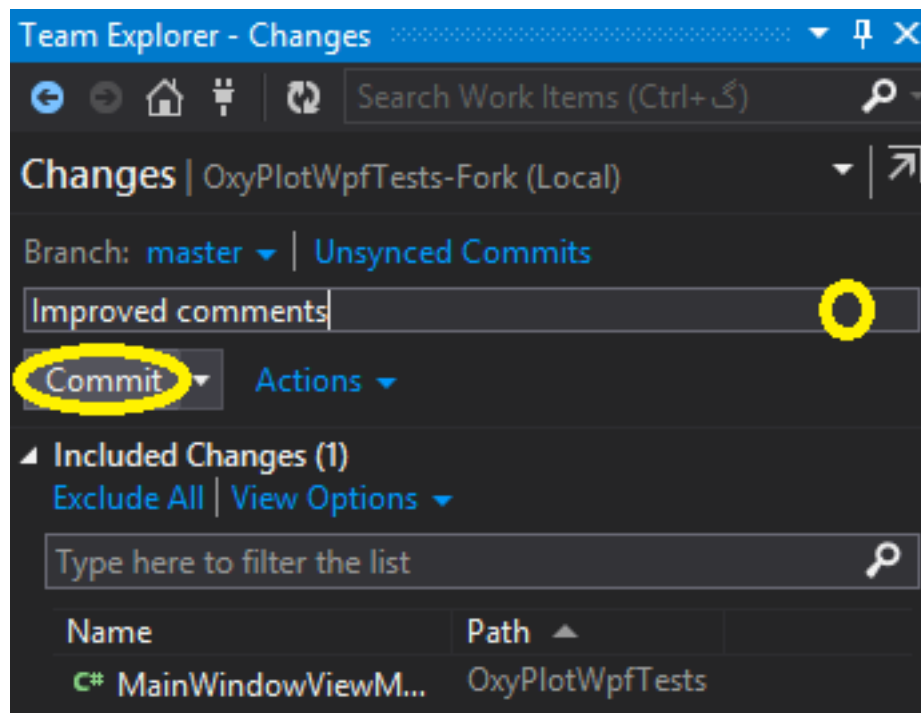
اعمال تغییرات محلی و ارسال آن به سرور GitHub

در ادامه، این پروژه‌ی جدید را در VS.NET باز کرده و تغییرات خود را اعمال کنید. اکنون نوبت به ارسال این تغییرات به سرور GitHub است. برای این منظور به برگه‌ی Team Explorer مراجعه کرده و بر روی دکمه‌ی Home آن کلیک کنید. سپس گزینه‌ی

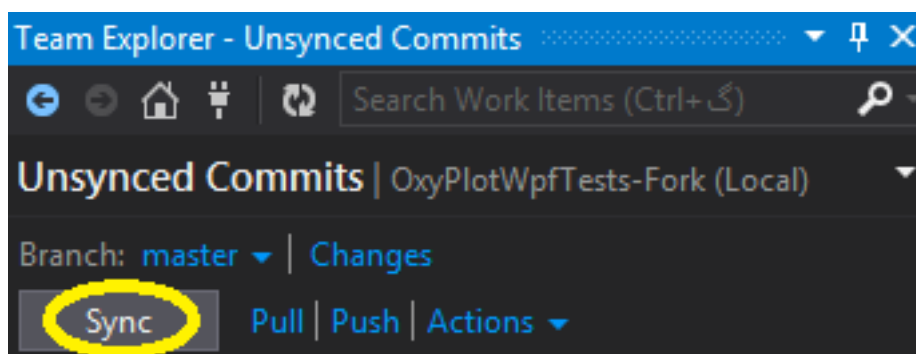
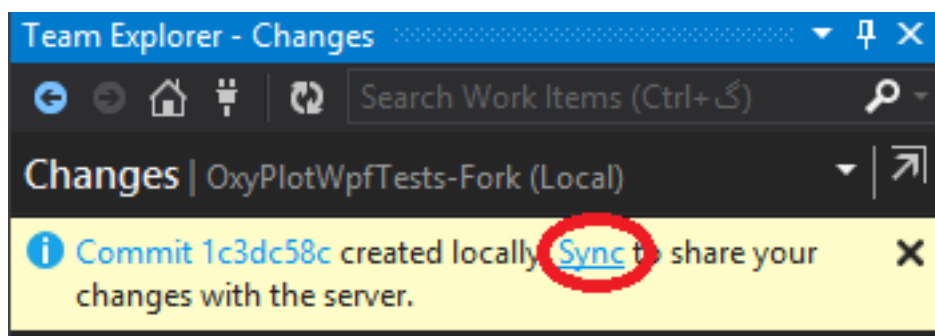
Changes را انتخاب نمایید:

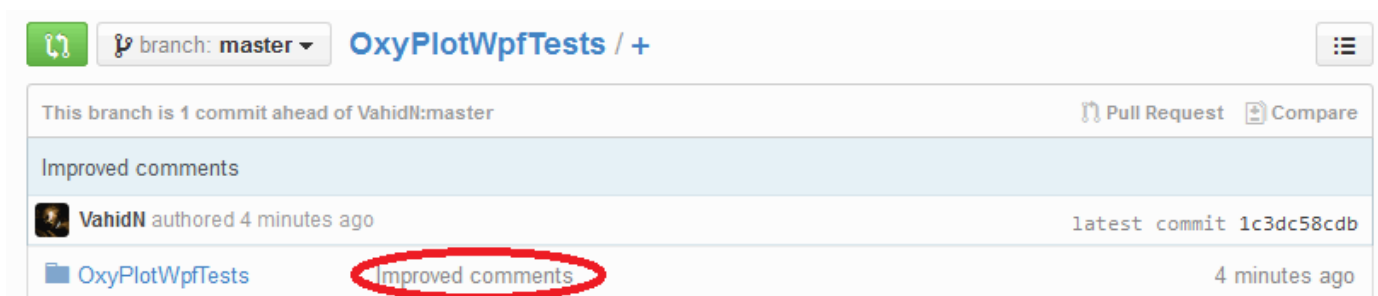
در اینجا توضیحاتی را نوشته و سپس بر روی دکمه‌ی Commit کلیک کنید.

پس از هماهنگ سازی محلی، اکنون نوبت به هماهنگ سازی این تغییرات با مخزن کد GitHub است. بنابراین بر روی لینک Sync در پیام ظاهر شده کلیک کنید و در صفحه‌ی بعدی نیز بر روی دکمه‌ی Sync کلیک نمایید:

اکنون اگر به پروژه‌ی GitHub خود مراجعه کنید، این تغییر جدید قابل مشاهده‌است:

مطلع سازی صاحب اصلی مخزن کد از تغییرات انجام شده

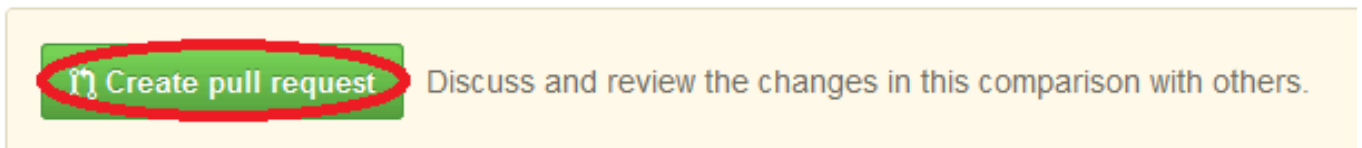
تا اینجا کسی از تغییرات جدید انجام شده‌ی توسط ما باخبر نیست. برای اطلاع رسانی در مورد این تغییرات، به مخزن کد Fork شده که اکنون تغییرات جدید به آن ارسال شده‌اند، مراجعه کنید. سپس در کنار صفحه بر روی لینک Pull request کلیک نمائید:

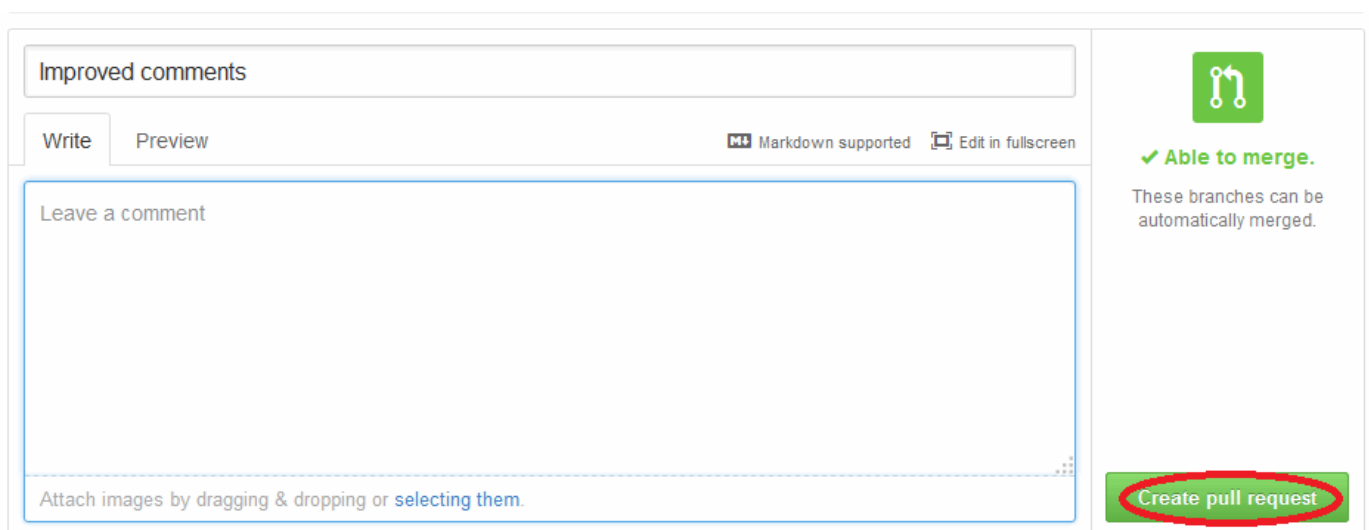
در اینجا بر روی دکمه‌ی New pull request کلیک کنید:

در ادامه تغییرات ارسال شما نمایش داده خواهند شد. آن‌ها را بررسی کرده و مجدداً بر روی دکمه‌ی Create pull request کلیک کنید:

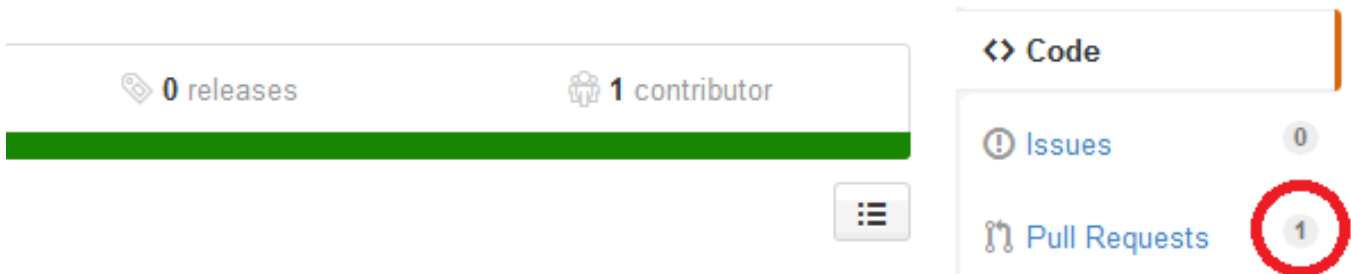

در اینجا عنوان و توضیحاتی را وارد کرده و سپس بر روی دکمه‌ی Create pull request کلیک نمایید:

یکی سازی تغییرات با مخزن اصلی

اکنون صاحب اصلی مخزن کد یک ایمیل را دریافت خواهد کرد؛ همچنین اگر به مخزن کد خود مراجعه نماید، آمار Pull requests دریافتی قابل مشاهده است:

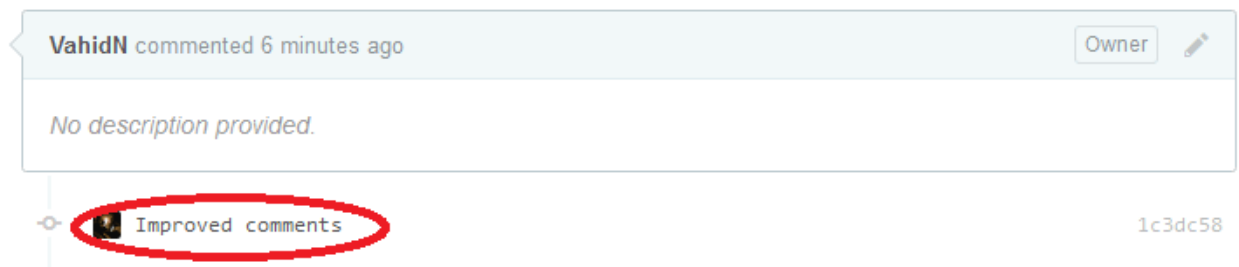

پس از انتخاب یکی از آن‌ها، لینکی برای بررسی تغییرات انجام شده و همچنین دکمه‌ای برای یکی سازی آن‌ها با پروژه‌ی اصلی وجود دارد:

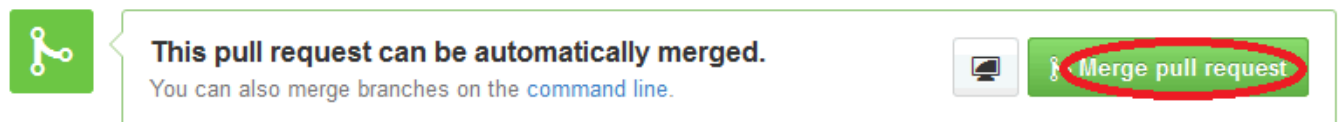
Improved comments #1

Open VahidN wants to merge 1 commit into `VahidN:master` from `DotNETTips:master`

Conversation 0 Commits 1 Files changed 1

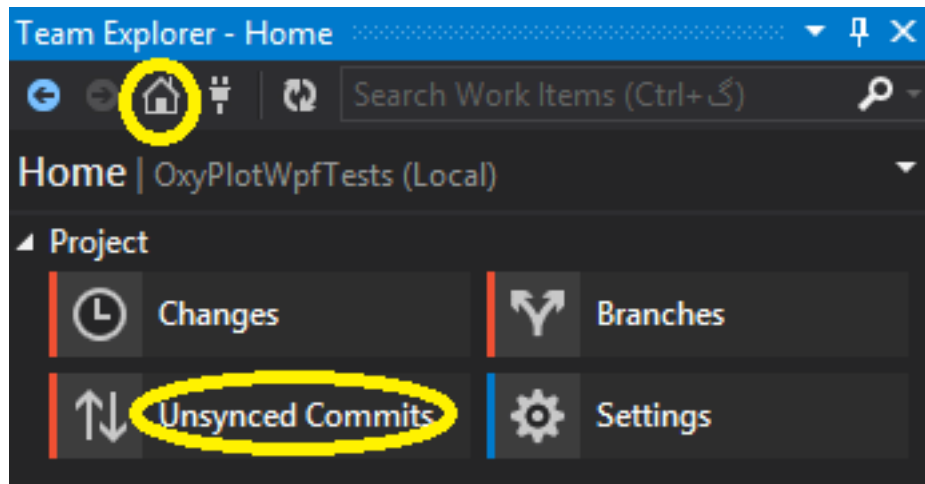

Add more commits by pushing to the **master** branch on **DotNETTips/OxyPlotWpfTests**.

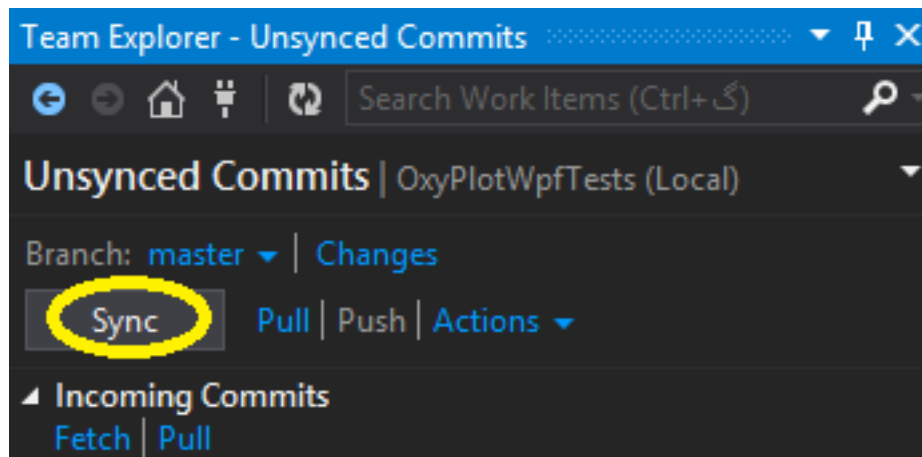

دریافت این تغییرات در مخزن کد محلی توسط صاحب اصلی پروژه

اکنون که این تغییرات با پروژه‌ی اصلی Merge و یکی شده‌اند، صاحب اصلی پروژه جهت تهیه‌ی یک کپی محلی و بهبود یا تغییر آن‌ها می‌تواند به صورت ذیل عمل کند:

ابتدا به برگه‌ی Team explorer مراجعه کرده و بر روی دکمه‌ی Home آن کلیک کنید. سپس گزینه‌ی Unsynced commits را انتخاب نمایید. در صفحه‌ی باز شده بر روی دکمه‌ی Sync کلیک نمایید. به این ترتیب آخرین تغییرات را از مخزن کد GitHub به صورت خودکار دریافت خواهید کرد:

نظرات خوانندگان

نویسنده: بهزاد شیرانی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۶ ۱۲:۱۸

چطور می‌تونیم سورس خودمون رو با آخرین تغییرات انجام شده روی سورس اصلی sync کنیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۶ ۱۲:۴۹

باید عملیات [pull commits](#) انجام شود؛ در همان برگه‌ی Unsynced commits .

تا چندی پیش شاید برای استفاده‌ی از گیت و راه اندازی سرور عملیاتی آن در ویندوز، مشکلاتی مانند سبک راه اندازی آن که لینوکسی و کامندی بود، مانعی برای استفاده بود. ولی با استفاده از Bonobo Git Server که با ASP.NET MVC نوشته شده‌است و بصورت مدفون شده (embedded) از گیت استفاده می‌کند، راه انداختن سرور گیت خیلی آسان و با مراحل خیلی کمتر و پسندیده‌تر، قابل انجام است. من تا مدتی قبل، برای استفاده‌ی شخصی به مدتی طولانی از Subversion برای نگهداری تاریخچه‌ی پروژه‌ها استفاده و حتی مثالهایی را که می‌نوشتم در این سرور ذخیره می‌کردم. ولی با توجه به سرعت فوق العاده‌ای که گیت داشت و نیز یکپارچگی که با آن در داخل ویژوال استودیو به وجود آمده، شاید بد نباشد حتی برای استفاده‌ی شخصی و بصورت تیم تک نفره هم این سورس کنترلر قوی را انتخاب کرد.

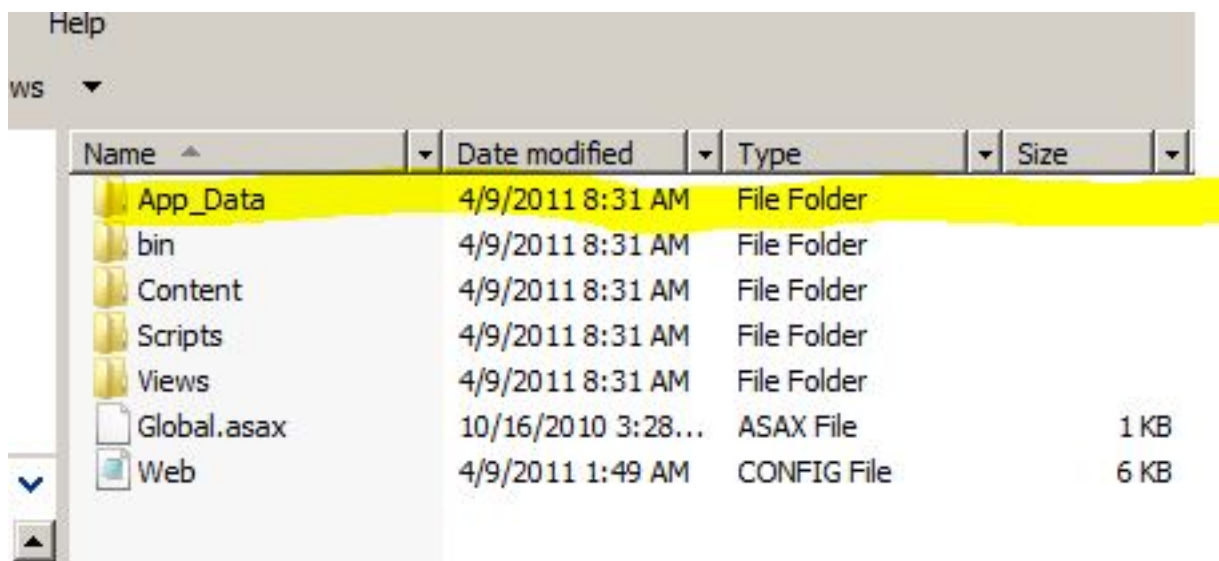
برای این منظور ابتدا آخرین نسخه‌ی [Bonobo Git Server](http://www.bonobogitserver.com/) را از [آدرس مخزن](#) آن دریافت می‌کنید و با توجه ویندوز، پیشنیازهای آن را نصب می‌کنیم:

- نصب و راه اندازی IIS

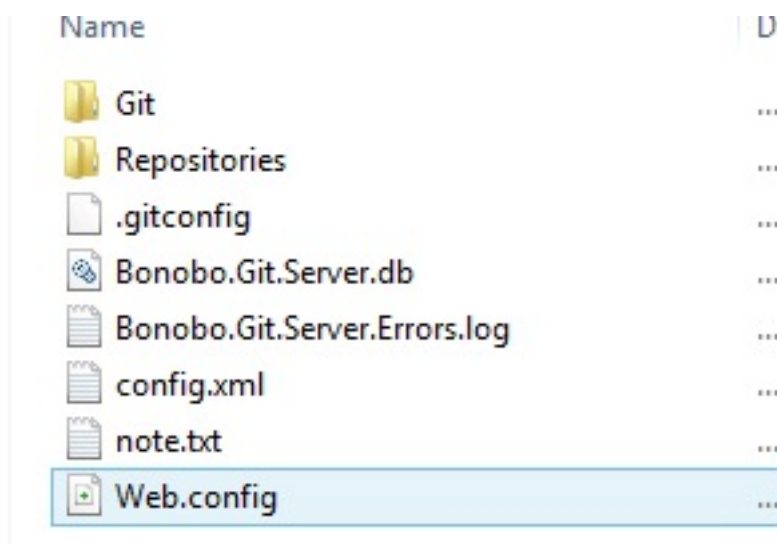
- نصب دات نت فریمورک 4.5

- نصب ASP.NET MVC نسخه 4.0

مانند هاست کردن یه برنامه وب ASP.NET محتوای آن را هاست میکنیم:

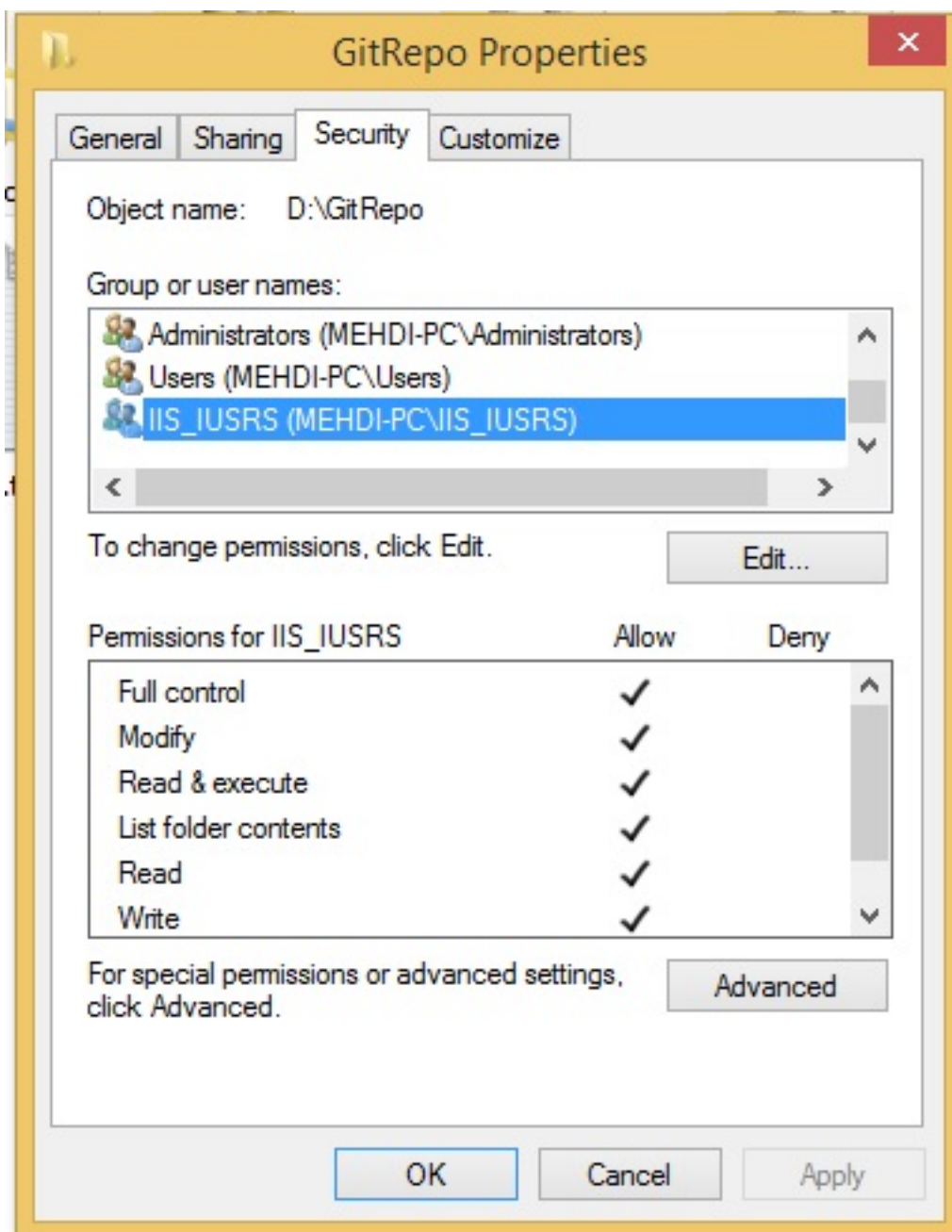
همانطور که در تصویر زیر می‌بینید، این برنامه از فولدر App_Data بصورت پیش فرض برای نگهداری گیت و مخازن آن استفاده کرده است :

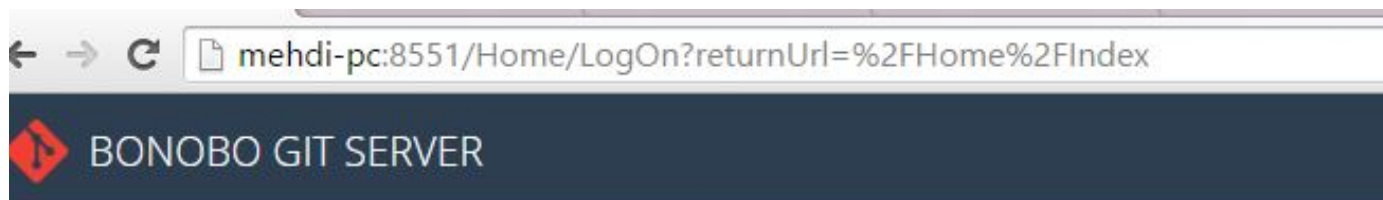
این سرور در فایل config.xml قرار گرفته در فولدر App_Data، تنظیمات مربوط به فراخوانی‌هایی را که در داخل برنامه‌ی وب به گیت می‌دهد، ذخیره می‌کند؛ از جمله در آن مشخص می‌شود که فولدر نگهداری مخازن کجا قرار گرفته‌است. من برای استفاده، این آدرس را به درایوی غیر از درایو ویندوز تغییر دادم:

```
<?xml version="1.0"?>
<Configuration xmlns:xsd="http://www.w3.org/2001/XMLSchema"
xmlns:xsi="http://www.w3.org/2001/XMLSchema-instance">
  <AllowAnonymousPush>false</AllowAnonymousPush>
  <Repositories>D:\GitRepo</Repositories>
  <AllowUserRepositoryCreation>true</AllowUserRepositoryCreation>
  <AllowAnonymousRegistration>false</AllowAnonymousRegistration>
  <DefaultLanguage>en-US</DefaultLanguage>
  <IsCommitAuthorAvatarVisible>true</IsCommitAuthorAvatarVisible>
</Configuration>
```

و در ادامه باید در این فولدر، به کاربر IIS دسترسی خواندن و نوشتن داد:

حالا آدرس مربوط به سرور وب آن را در مرورگر وارد می‌کنیم و با کاربر admin و کلمه‌ی عبور admin وارد سیستم می‌شویم.

قابلیت جالبی که در اینجا به نظر من خیلی مهم بود، استخراج تاریخچه‌ی کامل ساب ورژن توسط گیت و انتقال همه آنها به مخزن گیت است که تنها با یک خط فرمان انجام پذیر است. برای اینکار مخرنی را در گیت ساخته و آدرس git. آن را برای اجرای فرمان نگه می‌داریم:

NewsService

 Details

 Repository Browser

 Commits

 Download

Name	NewsService
General Url	http://mehdi-pc:8551/NewsService.git
Personal URL	http://payervand@mehdi-pc:8551/NewsService.git
Group	
Description	
Anonymous	No
Contributors	payervand
Administrators	payervand
Teams	

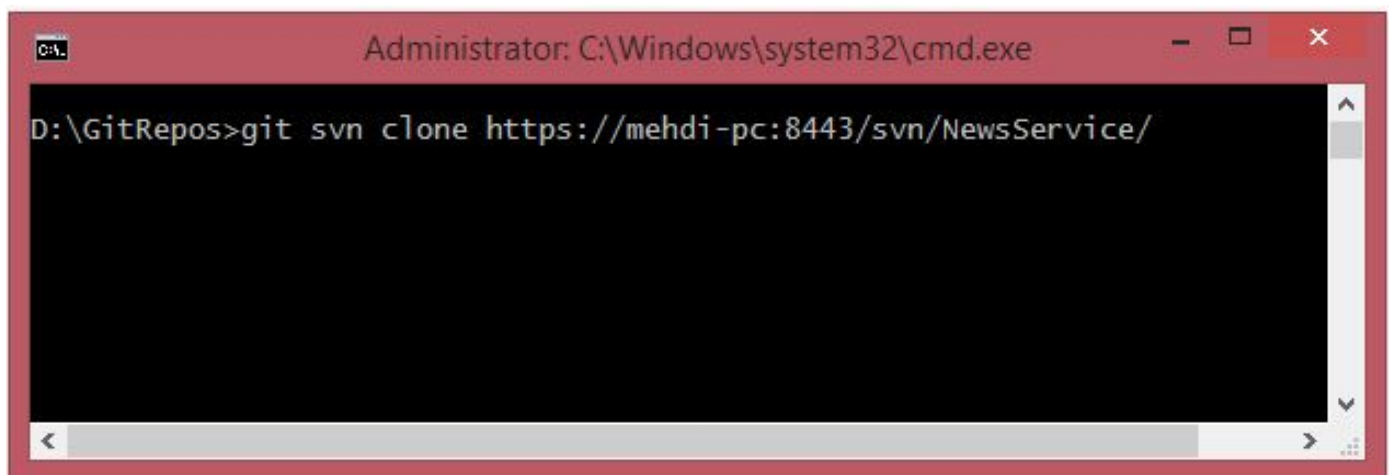
البته نصب [گیت برای ویندوز](#) برای صدور فرمان انتقال به گیت الزامی است که می‌توانید از [این آدرس](#) آن را دانلود و نصب کنید.

پس از آن در 2 مرحله مخزن ساب ورژن را به گیت انتقال می‌دهیم:

1- استخراج آن در یک مخزن لوکال

2- افزودن به سرور گیت (که راه اندازی شده)

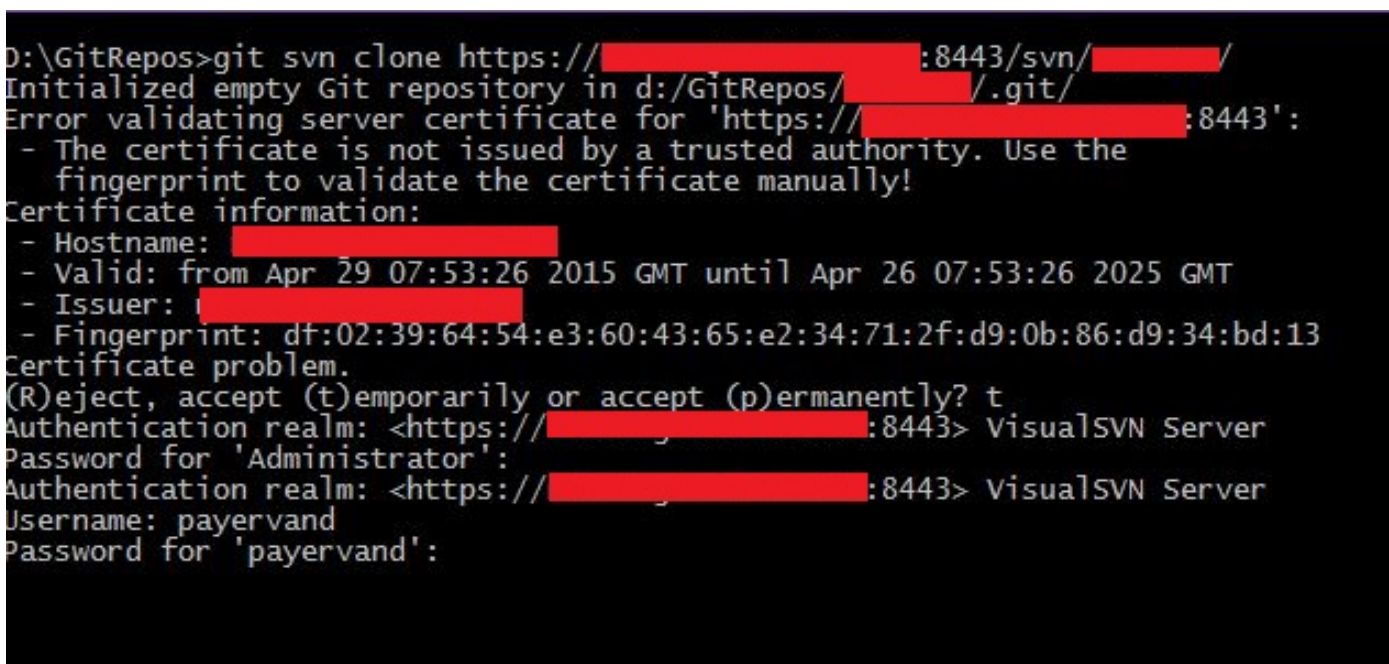
برای استخراج مخزنی از ساب ورژن به یک مخزن لوکال گیت، یک فولدر خالی را ایجاد می‌کنیم. سپس با خط فرمان به آن وارد می‌شویم و بعد فرمان زیر را اجرا می‌کنیم:


```
Administrator: C:\Windows\system32\cmd.exe

D:\GitRepos>git svn clone https://mehdi-pc:8443/svn/NewsService/
```

در ادامه نام کاربری و کلمه عبور را وارد می‌کنیم. البته به صورت پیش فرض، نام کاربری جاری ویندوز را در نظر می‌گیرد و بعد نام کاربری و کلمه عبور سرویس ساب ورژن را می‌پرسد و حالا گیت کارش را شروع میکند:


```
D:\GitRepos>git svn clone https://[redacted]:8443/svn/[redacted]/
Initialized empty Git repository in d:/GitRepos/[redacted]/.git/
Error validating server certificate for 'https://[redacted]:8443':
- The certificate is not issued by a trusted authority. Use the
  fingerprint to validate the certificate manually!
Certificate information:
- Hostname: [redacted]
- Valid: from Apr 29 07:53:26 2015 GMT until Apr 26 07:53:26 2025 GMT
- Issuer: [redacted]
- Fingerprint: df:02:39:64:54:e3:60:43:65:e2:34:71:2f:d9:0b:86:d9:34:bd:13
Certificate problem.
(R)ject, accept (t)emporarily or accept (p)ermanently? t
Authentication realm: <https://[redacted]:8443> VisualSVN Server
Password for 'Administrator': [redacted]
Authentication realm: <https://[redacted]:8443> VisualSVN Server
Username: payervand
Password for 'payervand': [redacted]
```

پس از اتمام کار با توجه به مقاله‌ی « [مراحل ارسال یک پروژه‌ی Visual Studio به GitHub](#) » برای کار با گیت در ویژوال استودیو، می‌توان به کار با گیت بصورت ریموت ادامه دهید.

و اما نکته‌ی آخر: من برای استفاده از این سرور مجبور بودم که نام localhost را با نام mehdi-pc جابجا کنم تا بتوانم از طریق یک کامپیوتر دیگر با سورس کنترل کار کنم و طی جستجوهای که در اینترنت کردم، این کار بصورت کامند و فرمان‌های شبه لینوکسی انجام پذیر بود. ولی راهی را همچون این مقاله « [مشکل در جابجایی پروژه‌های svn](#) » پیدا کردم که بنظرم آن‌را مرتبط با موضوع می‌دانم و گفتن آن را خالی از لطف نمی‌بینم.

فایل config در واقع فایل کانفیگ داخل مخزن لوکال است؛ یعنی داخل فولدر .git و بصورت متنی ذخیره شده است:

objects	۱۴ اردیبهشت ۱۳۹۴ ...۱۰	Fi
refs	۶ اردیبهشت ۱۳۹۴ ...۰۹	Fi
config	۱۷ اردیبهشت ۱۳۹۴ ...۰	Fi
description	۶ اردیبهشت ۱۳۹۴ ...۰۹	Fi
FETCH_HEAD	۱۷ اردیبهشت ۱۳۹۴ ...۰	Fi
HEAD	۶ اردیبهشت ۱۳۹۴ ...۰۹	Fi
index	۱۴ اردیبهشت ۱۳۹۴ ...۱۰	Fi
ms-persist.xml	۱۷ اردیبهشت ۱۳۹۴ ...۰	X

طبق انتظار قسمتی از فایل که در زیر آمده، مربوط به مشخصات اتصال به سرور ریموت میباشد:

```
[remote "origin"]
url = http://mehdi-pc:8551/NewsService.git
fetch = +refs/heads/*:refs/remotes/origin/*
```

البته باید بسیار با دقت این تغییر را ایجاد کنید و مطمئن باشید که آدرس را بطور صحیح و به یک مخزن درست گیت تغییر می‌دهید.

در این مقاله با دو سیستم کنترل نسخه [git](#) و [SVN](#) آشنا شده و تفاوت های آن ها را برای تازه کاران بررسی می کنیم. ایده اولیه نوشتن این مقاله زمانی بود که برای یک پروژه ای، اعضای تیم ما دور هم جمع شده و در مورد ابزارهای مورد استفاده بحث کردند و یک عده از گیت و عده ای از SVN صحبت می کردند. بر این شدم که مقاله ای نوشته و ابتدا به معرفی آن ها و سپس به مزایا و معایب هر کدام بپردازیم.

امروزه، استفاده از سیستم های کنترل نسخه (Version Control System) رواج زیادی پیدا کرده است. این سیستم ها به شما اجازه می دهند تا تغییراتی را که در پروژه ایجاد می شوند، ضبط و ثبت کرده تا از تغییراتی که در سطح پروژه اتفاق می افتد آگاه شوید. با ذکر یک نمونه این تعریف را باز میکنم:

شما به صورت تیمی در حال انجام یک پروژه هستید و باید نسبت به تغییراتی که اعضای تیم در یک پروژه می دهند، آگاه شوید. هر برنامه نویس بعد از انجام تغییرات باید این تغییرات را در سیستم کنترل نسخه به روز کند تا بتوان به سوالات زیر پاسخ داد: آیا اگر در بین راه به مشکل برخوردید می توانید پروژه خود را به یک یا چند گام عقب تر برگردانید؟ آیا می توانید به هر یک از اعضای تیم دسترسی هایی را به قسمت هایی از پروژه تعیین کنید؟ می توانید تفاوت فایل های تغییر یافته را بیابید؟ آیا میتوان خطاهای یک برنامه را گزارش داد و به بحث در مورد آن پرداخت؟ چه کسی کدها را تغییر داده است؟ روند کار و تغییرات به چه صورت است؟ (این مورد برای به روز کردن نمودارهای [burndown](#) در [توسعه چابک](#) می تواند بسیار مفید باشد).

پی نوشت: نه تنها در یک تیم بلکه بهتر هست در یک کار انفرادی هم از این سیستم ها استفاده کرد تا حداقل بازبینی روی پروژه های شخصی خود هم داشته باشیم.

سیستم کنترل گیت: این سیستم در سال 2005 توسط لینوس توروالدز خالق لینوکس معرفی شد و از آن زمان تاکنون یکی از پر استفاده ترین سیستم های کنترل نسخه شناخته شده است. ویکی پدیا گیت را به این شکل تعریف می کند: « یک سیستم بازبینی توزیع شده با تاکید بر جامعیت داده ها، سرعت و پشتیبانی جهت توزیع کار. »

از معروف ترین سیستم های هاستینگ که از گیت استفاده می کنند، می توان به [گیت هاب](#) اشاره کرد.

اکثر سیستم های هاستینگ گیت، دو حالت را ارائه می دهند: عمومی: در این حالت کدهای شما به عموم بازدیدکنندگان نمایش داده می شود و دیگران هم می توانند در تکمیل و ویرایش کدهای شما مشارکت کنند و این امکان به صورت رایگان فراهم است. سیستم گیت هاب به دلیل محبوبیت زیادی که دارد، در اکثر اوقات انتخاب اول همه کاربران است. خصوصی: در این حالت کد متعلق به شما، یا شرکت یا تیم نرم افزاری شماست و غیر از افراد تعیین شده، شخص دیگری به کدهای شما دسترسی ندارد. اکثر سیستم های مدیریتی این مورد را به صورت premium پشتیبانی می کنند. به این معنا که باید اجاره آن را به طور ماهانه پرداخت کنید. سیستم گیت هاب ماهی پنج دلار بابت آن دریافت می کند. سیستم دیگری که در این زمینه محبوبیت دارد سیستم [BitBucket](#) هست که اگر تیم شما کوچک است و در نهایت پنج نفر هستید، می توانید از حالت خصوصی به طور رایگان استفاده کنید ولی اگر اعضای تیم شما بیشتر شد، باید هزینه اجاره آن را که از 10 دلار آغاز می گردد، به طور ماهیانه پرداخت کنید.

پی نوشت: می توانید از سیستم های متن باز رایگان هم که قابل نصب بر روی [هاست](#) ها هم هستند استفاده کنید که در این حالت تنها هزینه هاست یا سرور برای شما می ماند.

در سیستم گیت اصطلاحات زیادی وجود دارد: **Repository یا مخزن:** برای هر پروژه ای که ایجاد می شود، ابتدا یک مخزن ایجاد شده و کدها داخل آن قرار می گیرند. کاربرانی که قصد تغییر پروژه را دارند باید یک مخزن جداگانه ایجاد کنند تا بعدا تمامی تغییرات آن ها را روی پروژه ای اصلی اعمال کنند.

Fork: هر کاربری که قصد تغییر را بر روی سورس کدی، داشته باشد، ابتدا باید پروژه ای نویسنده اصلی پروژه را به یک مخزنی که متعلق به خودش هست انتقال دهد. به این عمل Fork کردن می گویند. حال کاربر تغییرات خودش را اعمال کرده و لازم هست که این تغییرات با پروژه ای اصلی که به آن Master می گوئیم ادغام شوند. بدین جهت کاربر فرمان pull request را می دهد تا به نویسنده ای اصلی پروژه این موضوع اطلاع داده شود و نویسنده ای اصلی در صورت صلاح دید خود آن را تایید کند.

Branching یا شاخه بندی: نویسنده ای مخزن اصلی می تواند با مفهومی با نام شاخه بندی کار کند. او با استفاده از این مفهوم، پروژه را به قسمت یا شاخه های مختلف تقسیم کرده و همچنین با ایجاد دسترسی های مختلف به کاربران اجازه تغییرات را بدهد. به عنوان مثال بخش های مختلف پروژه از قبیل بخش منطق برنامه، داده ها، رابط کاربری و ... می تواند باشد. بعد از انجام تغییرات روی یک شاخه می توانید درخواست merge شدن یا کل پروژه را داشته باشید. در عمل شاخه بندی، هیچ کدام از شاخه های بر

روی یک دیگر تاثیر یا دخالتی ندارند و حتی می‌توانید چند شاخه را جدا از بخش master با یکدیگر ادغام کنید.

به غیر از ارتباط خط فرمانی که میتوان با گیت هاب برقرار کرد، میتوان از یک سری ابزار گرافیکی خارجی هم جهت ایجاد این ارتباط، استفاده کرد: [GitHub For Windows](#) : نسخه‌ی رسمی است که از طرف خود گیت هاب تهیه گردیده است و استفاده از آن بسیار راحت است. البته یک مشکل کوچک در دانلود آن وجود دارد که دانلود آن از طریق یک برنامه‌ی جداگانه صورت گرفته و اصلاً سرعت خوبی جهت دانلود ندارد. [Visual Studio .Net](#) : (+) خود ویژوال استودیو شامل سیستمی به اسم Microsoft Git Provider است که در بخش تنظیمات می‌توانید آن را فعال کنید (به طور پیش فرض فعال است) و به هر نوع سیستم گیتی می‌توانید متصل شوید. تنها لازم است که آدرس URL گیت را وارد کنید. [SourceTree](#) : از آن دست برنامه‌های محبوبی است که استفاده آسانی دارد و خودم به شخصه از آن استفاده می‌کنم. شامل دو نسخه‌ی ویندوز و مک است و می‌توانید با چندین سیستم گیت مثل «گیت هاب» و «بیت باکت» که در بالا به آن‌ها اشاره شد، به طور همزمان کار کنید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: سید محمد حسین موسوی
تاریخ: ۰۵/۱۴/۱۳۹۴ ۵۱:۰

سلام؛ خیلی ممنون. چندتا سوال :
«پی نوشت: نه تنها در یک تیم بلکه بهتر هست در یک کار انفرادی هم از این سیستم ها استفاده کرد تا حداقل بازبینی روی پروژه های شخصی خود هم داشته باشیم.»
1- این یعنی اینکه اگر من بخوام برای خودم هم به تنهایی استفاده کنم و خصوصی هم باشه باید پول بدم؟ حالا اگر عمومی باشه می تونم به هیچ کس اجازه دسترسی ندم؟ فرق عمومی که اجازه دسترسی ندی با خصوصی تو چیه؟ دیدن و ندیدن کدها ؟
2-team foundation ماکروسافت هم برای اینکارهاست؟
3-می شه کمی بیشتر در این مورد توضیح بدید؟
«پی نوشت: میتوانید از سیستم های متن باز رایگان هم که قابل نصب بر روی هاست ها هم هستند استفاده کنید که در این حالت تنها هزینه هاست یا سرور برای شما می ماند.»

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۰۵/۱۴/۱۳۹۴ ۹:۱

بحث git با هاست های عمومی git مثل github متفاوت هست. شما خودت هم می تونی یک هاست git راه اندازی کنی: [راه اندازی سرور Git با استفاده از Bonobo Git Server و انتقال از ساب ورژن به گیت](#)

نویسنده: علی یگانه مقدم
تاریخ: ۰۵/۱۴/۱۳۹۴ ۳۰:۱

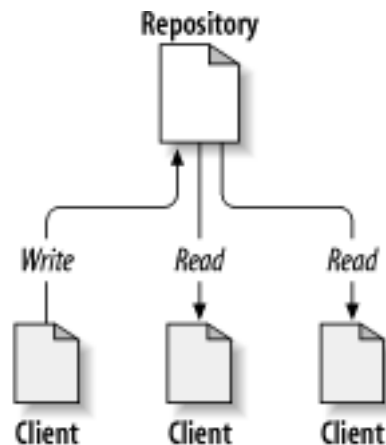
مبحث TFS کاملاً با مباحث سیستم های کنترل نسخه متفاوت است و یک سیستم ALM به حساب میاد نه VCS

فرقی نمی کند، پروژه عمومی همیشه نمایش داده می شود، این دسترسی ها مربوط به شاخه بندی پروژه است که چه کسانی بتوانند تا چه حدی روی هر شاخه تغییرات را اعمال کنند ولی بحث خصوصی سازی نیاز به پرداخت هزینه دارد. هنگامی که در گیت هاب پروژه خودتون رو به صورت عمومی انتخاب کنید هیچ گزینه اضافی ندارد ولی وقتی روی خصوصی تنظیم کنید با مجموعه ای از آیکن های کارت های اعتباری روبرو می شوید.

همینطور که دوست عزیزمان "محسن خان" گفتند شما میتوانید از طریق یک سیستم متن باز و رایگان به ایجاد یک سیستم گیت جداگانه (شخصی) اقدام کنید و تنها لازم است هزینه هاستی که خریدید را به سرویس دهنده هاست پرداخت کنید.

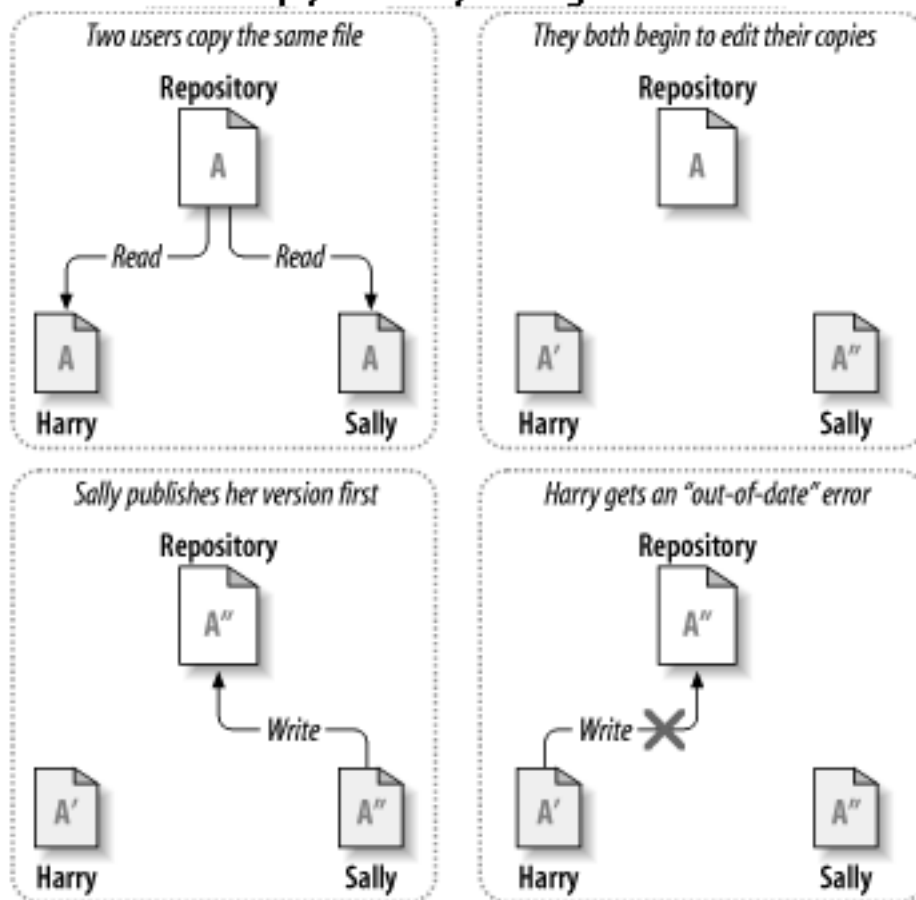
در قسمت قبلی، اهمیت استفاده از سیستم های کنترل نسخه را بیان کردیم و مفاهیم پایه ای گیت را مورد بررسی قرار دادیم. در این قسمت مفاهیم پایه ای SVN را مورد بررسی قرار می دهیم. SVN مخفف عبارت SubVersion هست و یک سیستم کنترل نسخه ای رایگان و متن باز است که توسط شرکت کلاب نت حمایت می شود. به تعدادی از این سیستم ها، سیستم های «مدیریت پیکربندی نرم افزار» (Software Configuration Manager (SCM هم اطلاق می شود.

در این سیستم فایل ها در یک مخزن Repository مرکزی ذخیره می شوند و با هر تغییری که در فایل ها و دایرکتوری ها ایجاد می شود، آن ها را ثبت می کند. این امکان به ما این اجازه را می دهد که نسخه ی قدیمی فایل ها را بازیابی کرده و تاریخچه ی اینکه فایل ها چگونه و چه موقع و توسط چه کسی تغییر کرده اند، به ما نشان دهد. تصویر سلسله مراتبی زیر به خوبی نحوه ارتباط کلاینت ها را به این مخزن نشان می دهد.

SVN برای مدیریت چندین نسخه از فایل ها، از مدل «کپی، ویرایش، ادغام» **Copy-Modify-Merge** استفاده می کند. در این مدل که هر کاربری در مخزن عمل خواندن را انجام می دهد، یک کپی جداگانه و کاملاً شخصی برای او گرفته شده و سپس کپی های شخصی خودش را ویرایش می کند. بعد از اینکه ویرایش تکمیل شد، کپی شخصی خودش را با یک فایل جدید و نهایی ادغام می کند. این روش به شدت از روش «قفل کردن، ویرایش، آزادسازی» «**Lock-Modify-Unlock**» کارآمدتر است و دیگر نیازی نیست که یک کاربر در یک زمان به این ساختار دسترسی داشته باشد و آن را ویرایش کند.

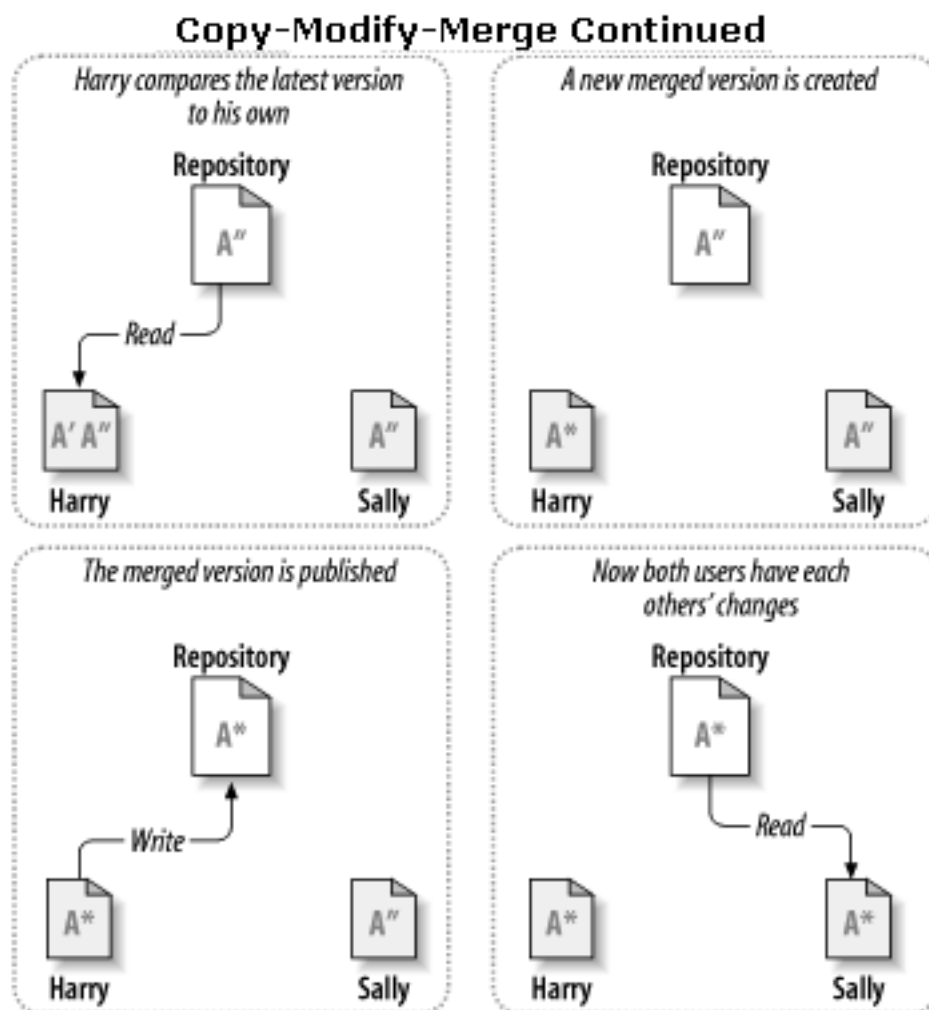
The Copy-Modify-Merge Solution

در تصویر بالا هری و سالی، یک کپی از مخزن موجود را گرفته و سپس هر کدام جداگانه بر روی کپی های خودشان مشغول به کار می شوند. سپس سالی کارش را زودتر به اتمام رسانده و مخزن را به روز می کند. بعد از آن، هری هم کارش به پایان می رسد و قصد به روز کردن مخزن را دارد ولی سیستم به او اجازه این کار را نمی دهد؛ چون این مخزن آن مخزن نیست که هری قبلا از آن کپی گرفته است. آن مخزن بعد از به روزرسانی سالی تغییر یافته است. پس او مجبور است تا تغییرات جدید مخزن را دریافت کرده و کپی خودش را به روز کند. پس از آن می تواند کپی خودش را بر روی مخزن اعمال کند (با فرض اینکه تغییرات جدید هیچ تصادمی با تغییراتی که روی کپی خودش اعمال کرده است ندارند).

سناریو بالا با احتساب وجود تصادم

اگر همین سناریوی بالا را فرض کنیم که تغییراتی که هری روی فایل ها داده است همان تغییراتی است که سالی قبلا روی مخزن اصلی روی همان فایل ها اعمال کرده است، آیا در این حالت دریافت به روزرسانی های جدید باعث ایجاد تصادم می شود؟

هری درخواست ادغام آخرین تغییرات مخزن را با کپی خودش می‌کند. از آنجا که فایل A تصادم دارد یک فلگ *flag* از این وضعیت می‌گیرد. حال هری میتواند تفاوت‌های ایجاد شده را ببیند و بین آنها یکی را انتخاب کند. در این وضعیت هری همپوشانی‌های کدها را برطرف می‌کند و شاید هم بحثی در مورد این تصادم با سالی داشته باشد تا بهترین تغییر کد انتخاب گردد و نهایتاً به روشی کاملاً امن و مطمئن، با مخزن اصلی ادغام می‌شود.

پی نوشت : نرم افزارها نمی‌توانند موضوع تصادم را به طور خودکار اعمال کنند. از آنجا که نیاز به تصمیم گیری و درک هوشمند دارد این کار به صورت انسانی باید بررسی گردد.

در اولین قسمت این سری، گیت و در قسمت دوم، SVN را بررسی کردیم؛ در این مقاله قصد داریم یک جمع بندی از این دو مقاله داشته باشیم.

احتمالا در مورد این دو سیستم حرف های زیادی شنیده اید و احتمالا بیشتر آن ها در مورد گیت نظر مساعدتری داشته اند؛ ولی تفاوت هایی بین این دو سیستم هست که باید به نسبت هدف و نیازی که دارید آن را مشخص کنید. یکی از اصلی ترین این تفاوت ها این است که svn یک سیستم مرکزی است؛ ولی گیت اینگونه نیست که در ادامه تفاوت این دو مورد را تشریح می کنیم.

یک SVN یک مخزن مرکزی دارد که همه ی تغییراتی که روی کپی ها انجام می شود، باید به سمت مخزن مرکزی Commit یا ارسال شوند. ولی در سیستم گیت یک سیستم مرکزی وجود ندارد و هر مخزنی که fork یا Clone می شود، یک مخزن جداگانه به حساب می آید و Commit شدن تنها به مخزن کپی شده صورت می گیرد و در صورت pull request ادغام با مخزن اولیه خودش صورت می گیرد. دو. گیت به نسبت svn از پیچیدگی بیشتری برخوردار است؛ ولی برای پروژه های بزرگتر که کاربران زیادی با آن کار می کنند و احتمال شاخه بندی های زیادتر، در آن وجود دارد بهتر عمل می کند. موقعی که یک پروژه یا تیم کوچکی روی آن کار می کنند به دلیل commit شدن مستقیمی که svn دارد، کار راحت تر و آسان تر صورت می گیرد ولی با زیاد شدن کاربران و حجم کار، گیت کارآیی بالاتری دارد. سه. از آن جا که گیت نیاز به fork شدن دارد و یک مخزن کاملا مجزا از پروژه اصلی تولید می کند؛ سرعت بهتری نسبت به svn که یک کپی از زیر مجموعه ساختار اصلی ایجاد می کند دارد. چهار. شاخه بندی یک مفهوم اصلی و مهم در گیت به شمار می آید که اکثر کاربران همه روزه از آن استفاده می کنند و این اجازه را می دهد که تغییرات و تاریخچه فعالیت هر کاربر را بر روی هر شاخه، جداگانه ببینیم. در svn پیاده سازی شاخه ها یا تگ ها سخت و مشکل است. همچنین شاخه بندی کار در svn به شکل سابق با کپی کردن صورت گرفته که گاهی اوقات به دلایلی که در قسمت قبل گفتیم، باعث ناسازگاری می گردد. پنج. حجم مخازن گیت به نسبت svn خیلی کمتر است برای نمونه پروژه موزیلا 30 درصد حجم کمتری در مخزن گیت دارد. یکی از دلایلی که svn حجم بیشتری می گیرد این است که به ازای هر فایل دو فایل موجود است یکی که همان فایل اصلی است که کاربر با آن کار می کند و دیگری یک فایل دیگر در شاخه svn. است که برای کمک به عملیاتی چون وضعیت، تفاوت ها، ثبت تغییرات به کار می رود. در صورتی که در آن سمت، گیت، تنها به یک فایل شاخص 100 بایتی برای هر دایرکتوری کاری نیاز دارد شش. گیت عملیات کاربری را به جز fetch و push، خیلی سریع انجام می دهد. این عملیات شامل یافتن تفاوت ها، نمایش تاریخچه، ثبت تغییرات، ادغام شاخه ها و جابجایی بین شاخه ها می گردد. هفت. در سیستم SVN به دلیل ساختار درختی که دارد، می توانید زیر مجموعه ی یک مخزن را بررسی کنید ولی در سیستم گیت اینکار امکان پذیر نیست. البته باید به این نکته توجه داشت که برای یک پروژه ی بزرگ شما مجبور هستید همیشه کل مخزن را دانلود کنید. حتی اگر تنها نسخه ی خاصی از این زیرمجموعه را در نظر داشته باشید. به همین علت در شهرهایی که اینترنت گرانقیمت و یا سرعت پایین عرضه می شود، گیت به صرفه تر است و زمان کمتری برای دانلود آن می برد. **موارد تعریف شده زیر طبق گفته ویکی سایت Kernel.Org ذکر می شود:**

گیت از سیستم SVN سریعتر عمل می کند.

در سیستم گیت هر شاخه بندی کل تاریخچه خود را به دنبال دارد.

فایل git که تنظیمات مخزن داخلش قرار دارد، ساختار ساده ای دارد و به راحتی می توان در صورت ایجاد مشکل، آن را حل کرد و به ندرت هم پیش می آید که مشکلی برایش پیش بیاید.

پشتیبانی گیری از یک سیستم مرکزی مثل SVN راحت تر از پشتیبانی گیری از پوشه های توزیع شده در مخزن گیت است.

ابزارهای کاربری svn تا به الان پیشرفت های چشمگیری داشته است. پلاگین ها و برنامه های بیشتری نسبت به سیستم گیت دارد. یکی از معروفترین این پلاگین ها، ابزار [tortoisesvn](http://tortoisesvn.net) است (البته ابزارهای گیت امروز رشد چشمگیری داشته اند که در قسمت اول نمونه های آن ذکر شد).

سیستم svn برای نسخه بندی و تشخیص تفاوت ها از یک سیستم ساده اعداد ترتیبی استفاده می کند که اولین ثبت با شماره یک آغاز شده و به ترتیب ادامه می یابد و برای کاربران هم خواندنش راحت است و هم قابل پیش بینی است. به همین جهت برای بررسی تاریخچه ها و دیگر گزارش ها تا حدی راحت عمل می کند. در سیستم شاخه بندی این سیستم شماره گذاری چندان مطلوب نیست و متوجه نمی شوید که این شاخه از کجا نشأت گرفته است. در حال حاضر برای پروژه ی موزیلا این عدد به 6 رقم رسیده است ولی در آن سمت، سیستم گیت از هش SH-1 استفاده می کند که یک رشته 40 کاراکتری است و 8 رقم اول آن به منشاء اشاره می کند که باعث می شود متوجه بشویم که این شاخه از کجا آمده است ولی از آنجا که این عدد یکتا ترتیبی نیست، برای خواندن و

گزارشگیری هایی که در SVN راحت صورت می گیرد، در گیت ممکن نیست یا مشکل است.
گیت رویدادهای ادغام و شاخه بندی را بهتر انجام می دهد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: محمدرضا کنی
تاریخ: ۱۰:۳۸ ۱۳۹۴/۰۷/۱۴

با سلام و تشکر از مقاله
من قبلا با svn کار کردم ولی الان متوجه شدم git برای من بهتر هستش
آیا ابزاری که محیط گرافیکی داشته باشه مثل tortoissvn برای git هم وجود داره؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۱:۴۵ ۱۳۹۴/۰۷/۱۴

- « [ساده ترین روش کار با Github در ویندوز](#) »
- « [مراحل ارسال یک پروژه ی Visual Studio به Github](#) »

و ...